

SJORS

van de Rebellenclub

17 november 1962
VERSCHIJNT WEKELIJKS
Nr. 46

Het standbeeld van Guayaquil

In Guayaquil, een havenstad in de Zuidamerikaanse republiek Ecuador, wilde men een standbeeld hebben. Het zou een beeld moeten zijn van Ignacio Olmeda, een bekend dichter, die in de stad geboren was en er het grootste deel van zijn leven gewoond had. Jong en oud kenden zijn gedichten en ieder schoolkind kon er uit zijn hoofd een paar opzeggen. En toen het in 1897 vijftig jaar geleden was dat Olmeda was gestorven, moest het er maar van komen.

De voorafgaande jaren waren voor de stad heel voorspoedig geweest. De koffie- en cacaohandel had ruime winsten opgeleverd en de strohoeden, die er in grote hoeveelheden worden gemaakt, werden voor buitengewoon hoge prijzen verkocht. Het was dus niet te verwonderen dat bij het stadsbestuur van Guayaquil de gedachte opkwam het standbeeld van de grote dichter te laten maken in Europa, waar de beroemdste beeldhouwers woonden. Na vele beraadslagingen werden drie afgevaardigden gekozen, die zich naar Parijs begaven om daar aan een bekend kunstenaar de uitvoering van het werk op te dragen. Het moest een levensgroot, in steen gehouwen standbeeld van Olmeda worden.

De drie heren kwamen na een rustige zeereis in Parijs aan en gingen onmiddellijk naar een van de bekendste en beroemdste beeldhouwers van die tijd. Ze werden door hem allervriendelijkst ontvangen en vertelden waarvoor ze waren gekomen. Ze lieten schetsen maken en toen ze het tenslotte over alles eens waren en het standbeeld in hun verbeelding al zagen staan, vroeg een van hen de prijs van het kunstwerk. De beeldhouwer scheen dat een vraag te vinden die niet te pas kwam, maar na lang zwijgen noemde hij toch een prijs: honderdduizend frank. De drie heren verbleekten, keken elkaar bezorgd aan en toen ze van hun verbazing waren bekomen, vertelden ze aarzelend dat de som, die ze van hun stadsbestuur mochten besteden, veel lager was.

De kunstenaar sloeg zijn schetsboek dicht, gooide zijn potlood op de tekentafel en zei hooghartig dat hij niet bereid was een standbeeld te maken voor minder dan de genoemde prijs. Hij sprak op smadelijke toon over gipsen beelden en fabrieksrommel en de drie heren uit Ecuador wisten van verlegenheid niet hoe ze kijken moesten. Ze stonden er enige tijd zwijgend en met gebogen hoofd bij, totdat de blik van een van hen omhoogging en bleef rusten op een groot marmeren beeld, dat in een hoek van het atelier stond.

,,Wat kost dat beeld ?'' vroeg de afgevaardigde.

Met een medelijdend glimlachje noemde de beeldhouwer de prijs en het bleek dat deze ongeveer overeenkwam met wat de heren mochten besteden.

,,Maar dat is Olmeda niet!'' voegde de beeldhouwer eraan toe.

Maar met een afwerende handbeweging werd dat bezwaar opzijgeschoven. Na een korte beraadslaging besloten de drie afgevaardigden van Guayaquil dit beeld te nemen. .

Vier weken later kwamen zij in hun geboortestad terug en voerden een grote kist met zich mee. Op een mooie herfstdag werd het beeld in aanwezigheid van een hele stoet overheidspersonen en duizenden burgers van de stad plechtig onthuld. Iemand droeg een van Olmeda's gedichten voor en de gouverneur van de provincie hield een lange redevoering. Een van de oudste inwoners van de stad vertelde iets over Olmeda, die hij nog gekend had, en hij zei dat het marmeren beeld van de dichter hem nu nog tranen ontlokte. 's Avonds was er een feestelijke optocht.

Nog op de dag van vandaag staat op de markt in Guayaquil aan de monding van de rivier de Daule in Ecuador een standbeeld van de beroemde Engelse dichter lord Byron, die leefde van 1788 tot 1824. Op het beeld staat gebeiteld:

Ter nagedachtenis aan Ignacio Olmeda (1775-1847).

Het is het beeld, dat de drie afgevaardigden in Parijs van de beeldhouwer hebben gekocht, omdat ze daarmee goedkoper uit waren dan wanneer er een beeld van de dichter Olmeda moest worden gemaakt. Lord Byron was tenslotte ook een dichter, dus wat maakt het eigenlijk uit...

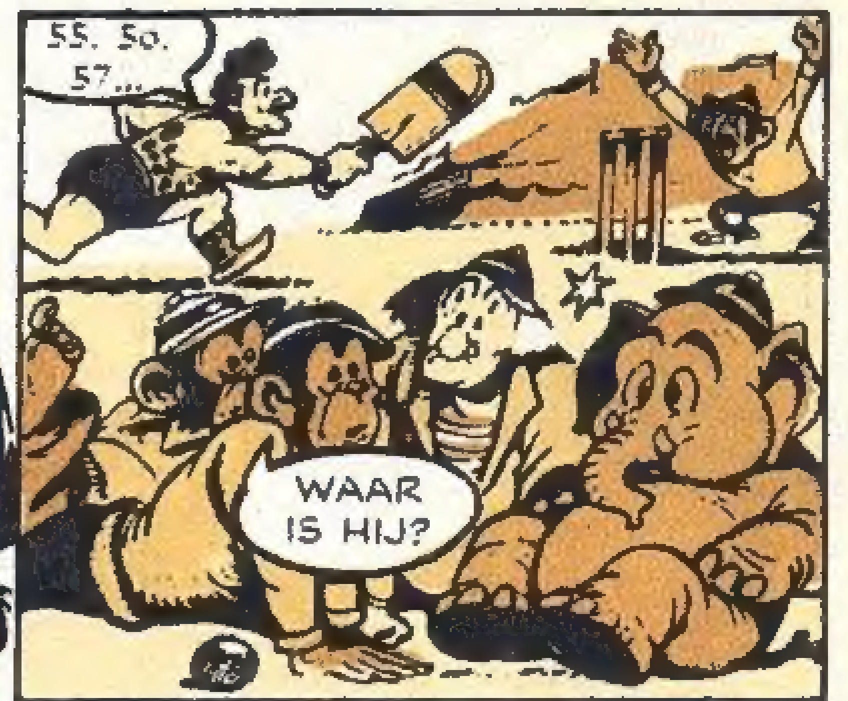
COCO de CLOWN

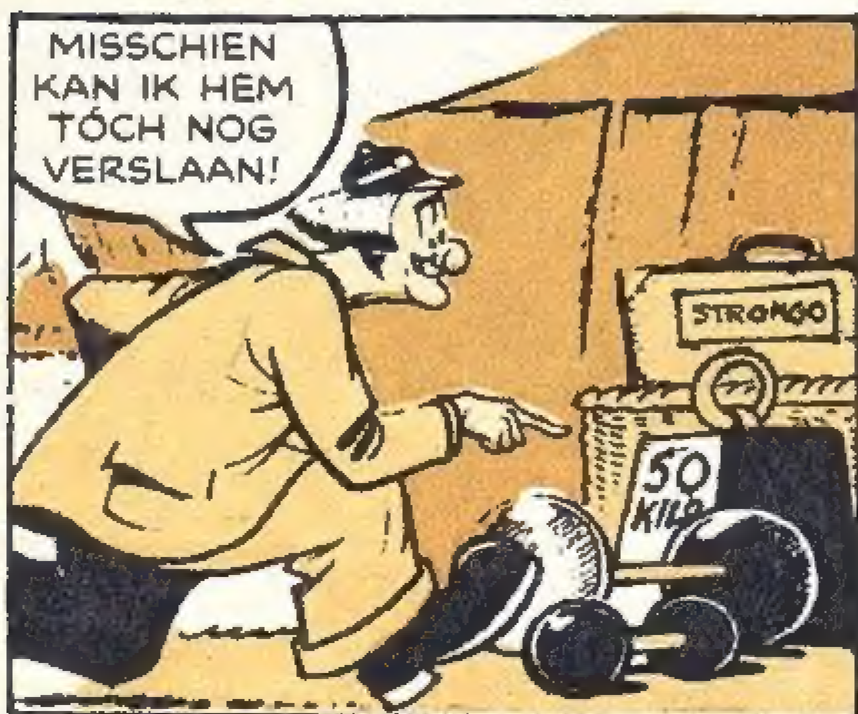

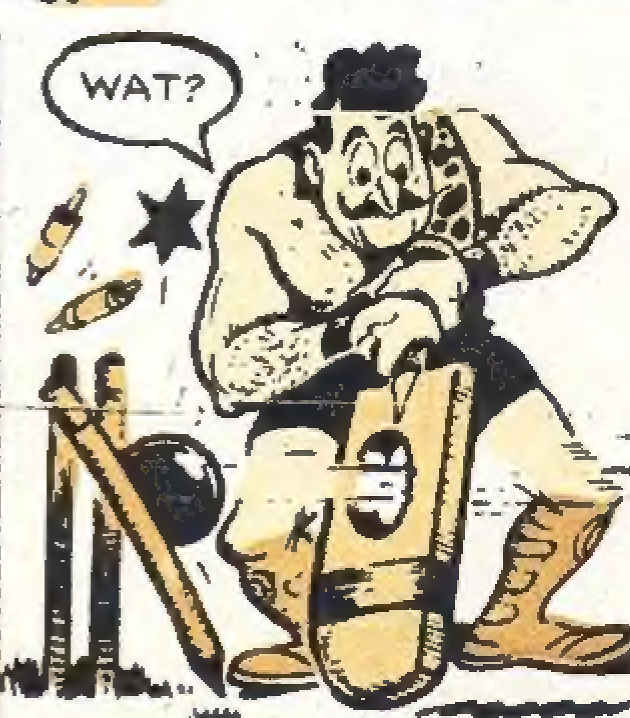

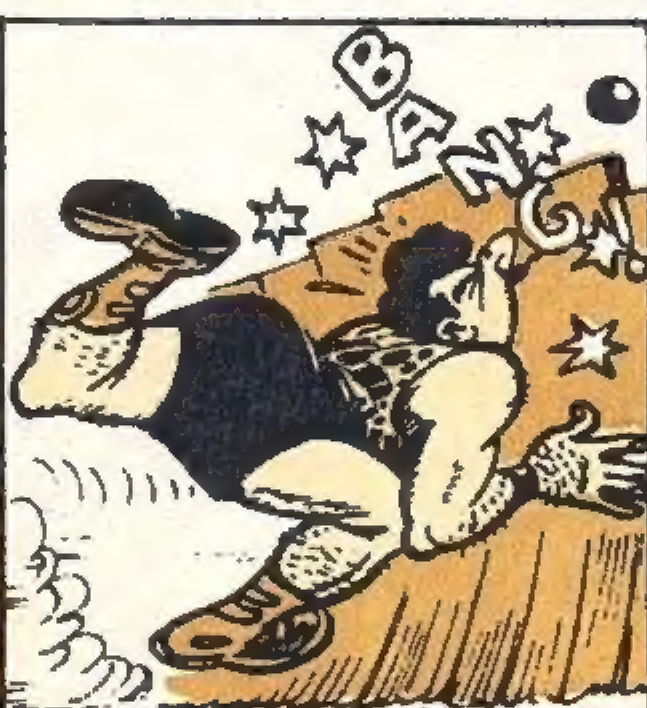

De man van staal

TED, KEN EN ARCHIE WAREN IN INDIA TWEE BLANKEN EN EEN NEGER OP HET SPOOR, DIE WILDE DIEREN VINGEN EN NAAR EEN GEHEIM VLIEGVELD BRACHTEN. DE VRIENDEN GROEVEN EEN VRACHTAUTO UIT, DIE DOOR DE ONBEKENDEN WAS ACHTERGELATEN.

GELEID DOOR TED WERKTE ARCHIE UIT ALLE MACHT.

TREKKEN, ARCHIE! TOE MAAR!

ER KOMT AL BEWEGING IN!

OPEENS REED DE WAGEN MET EEN SCHOK VOORUIT.

HET IS GELUKT! WE ZIJN LOS!

STAP GAUW IN, ARCHIE! WE GAAN NAAR HET GEHEIME VLIEGVELD!

MISSCHIEN ONTDEKKEN WE DAAR WAAR AL DIE DIEREN BLIJVEN!

MAAR BALA, DE NEGER DIE DE LAWINE OVERLEEFD HAD, WAS AL BIJ HET VLIEGVELD.

IK MOET DE ANDEREN WAARSCHUWEN DAT ER TWEE BLANKEN EN EEN ROBOT OP KOMST ZIJN!

EVEN LATER BEREIKTE DE VRACHTWAGEN HET VLIEGVELD.

STOP, ARCHIE! DAAR IS HET!

KIJK, DAAR STAAT EEN VLIEGTUIG!

VOORZICHTIG GINGEN DE VRIENDEN EROP AF.

ALLES IS IN DIEPE RUST, NERGENS IS IEMAND TE ZIEN! HET ZAL MIJ BENIEUWEN WAT WE HIER VINDEN!

JA, MIJ OOK!

EVEN LATER WAREN ZE BIJ HET VLIEGTUIG EN KEKEN NAAR BINNEN.
KIJK EENS, ALLEMAAL KOOIEN MET DIEREN!
LATEN WE NOG WAT DICHTERBIJ GAAN!

MAAR TOEN GEBEURDE ER IETS ONVERWACHTS.
KIJK UIT, ARCHIE IS GEVANGEN!
WE ZIJN IN DE VAL GELOPEN!

ARCHIE WAS IN EEN GROOT NET GEVANGEN EN TED EN KEN WERDEN BUITEN GEVECHT GESTELD.
HELP!
ZO, DIE HOUDEN ZICH VOORLOPIG WEL RUSTIG! BRENG ZE IN HET VLIEGTUIG!

VLAK DAARNA VERTROK HET TOESTEL.
ZOLANG WE IN DE LUCHT ZIJN, HEBBEN WE VAN DIE DRIE GEEN LAST!

NA EEN TIJDJE KWAMEN TED EN KEN BIJ.
IK GELOOF DAT WE VLIEGEN! MAAR WAARHEEN?
IK HEB ER GEEN IDEE VAN! WE ZULLEN HET MOETEN AFWACHTEN!

MISSCHIEN KUNNEN WE ER MET HULP VAN ARCHIE ACHTER KOMEN WAAR WE OP HET OGENBLIK ZIJN!

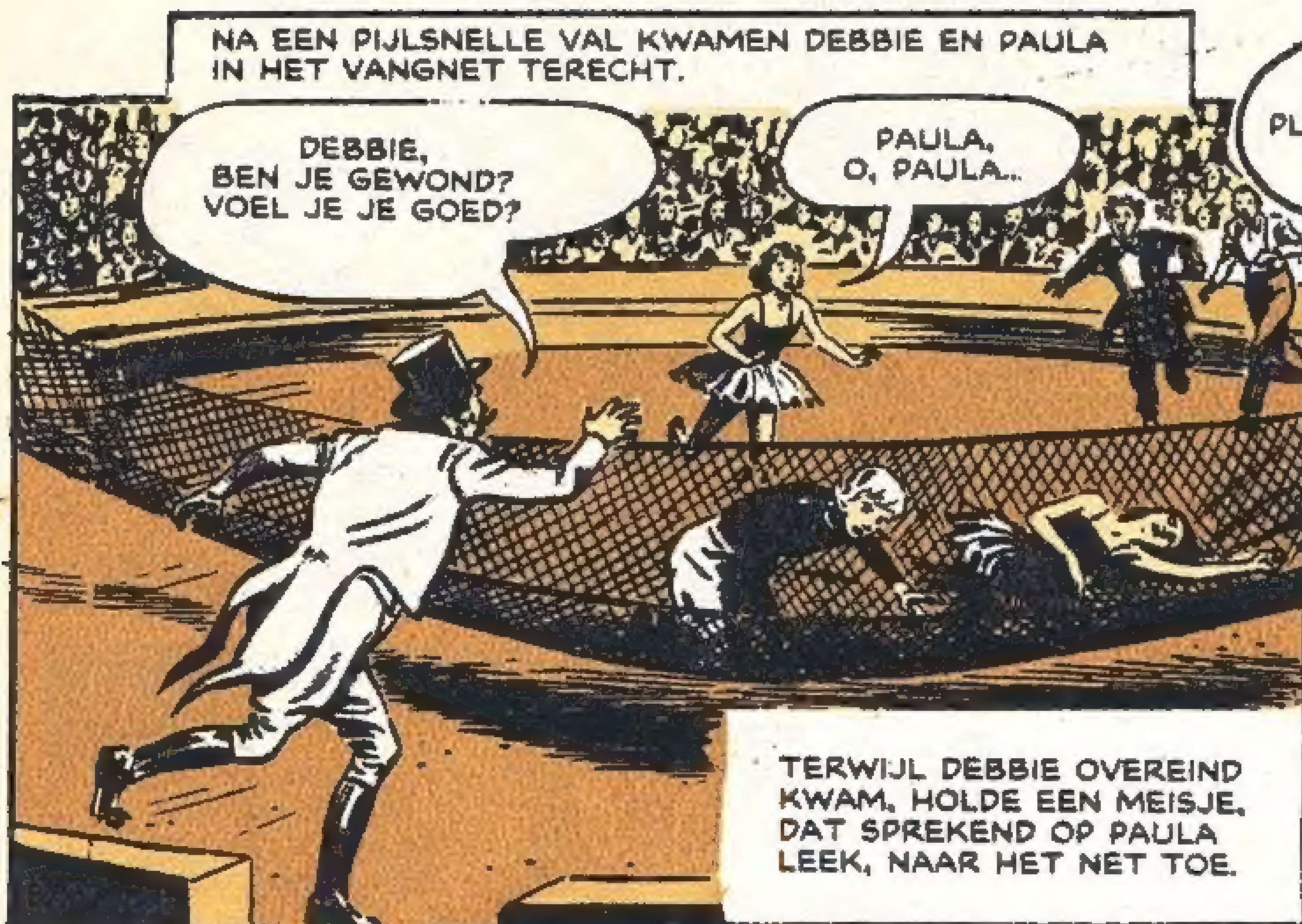

ARCHIE ZETTE ZIJN VUIST TEGEN DE WAND VAN HET TOESTEL.
WAT DOET HIJ?
HIJ MAAKT EEN KIJKGAT!

EN EVEN LATER...
TED, KIJK EENS, WE ZITTEN BOVEN ZEE!

UREN DUURDE DE REIS TOTDAT...
BERGEN EN MEREN! DIT LIJKT OP ETHIOPIË IN NOORD-AFRIKA!
IK SNAP ER NIETS VAN! WAAROM BRENGEN DIE LUI WILDE DIEREN NAAR EEN PLEK WAAR ZE ER AL GENOEG HEBBEN?

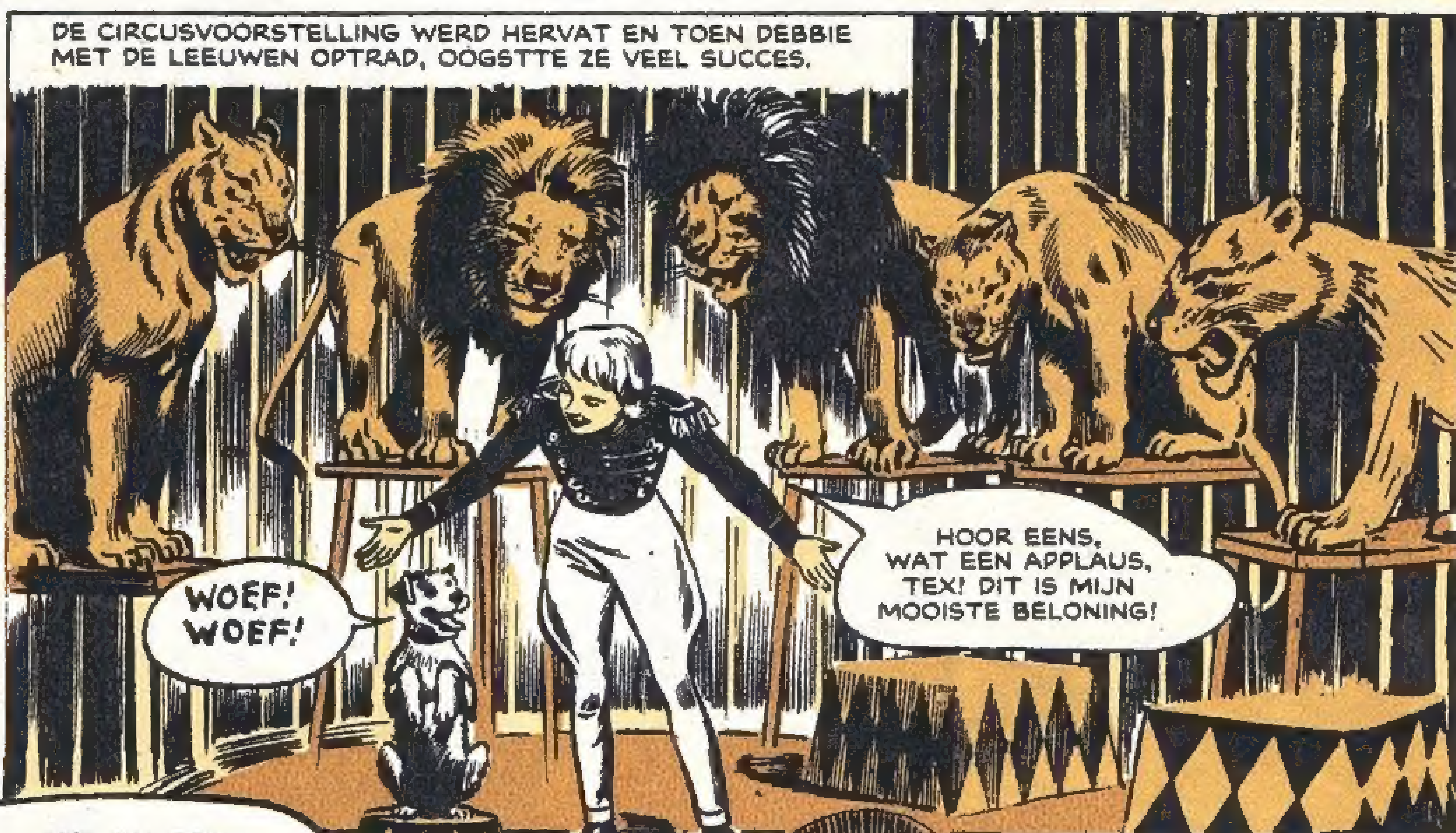

IN DE COCKPIT VAN HET VLIEGTUIG ZEI DE PILOOT IN ZIJN MICROFOON:
BALDUR ROEPT ALARUK! IK HEB IETS HEEL SPECIAALS VOOR DE SULTAN: TWEE BLANKEN EN EEN ROBOT... BRENG ALLES IN ORDE!

De roep van het circus

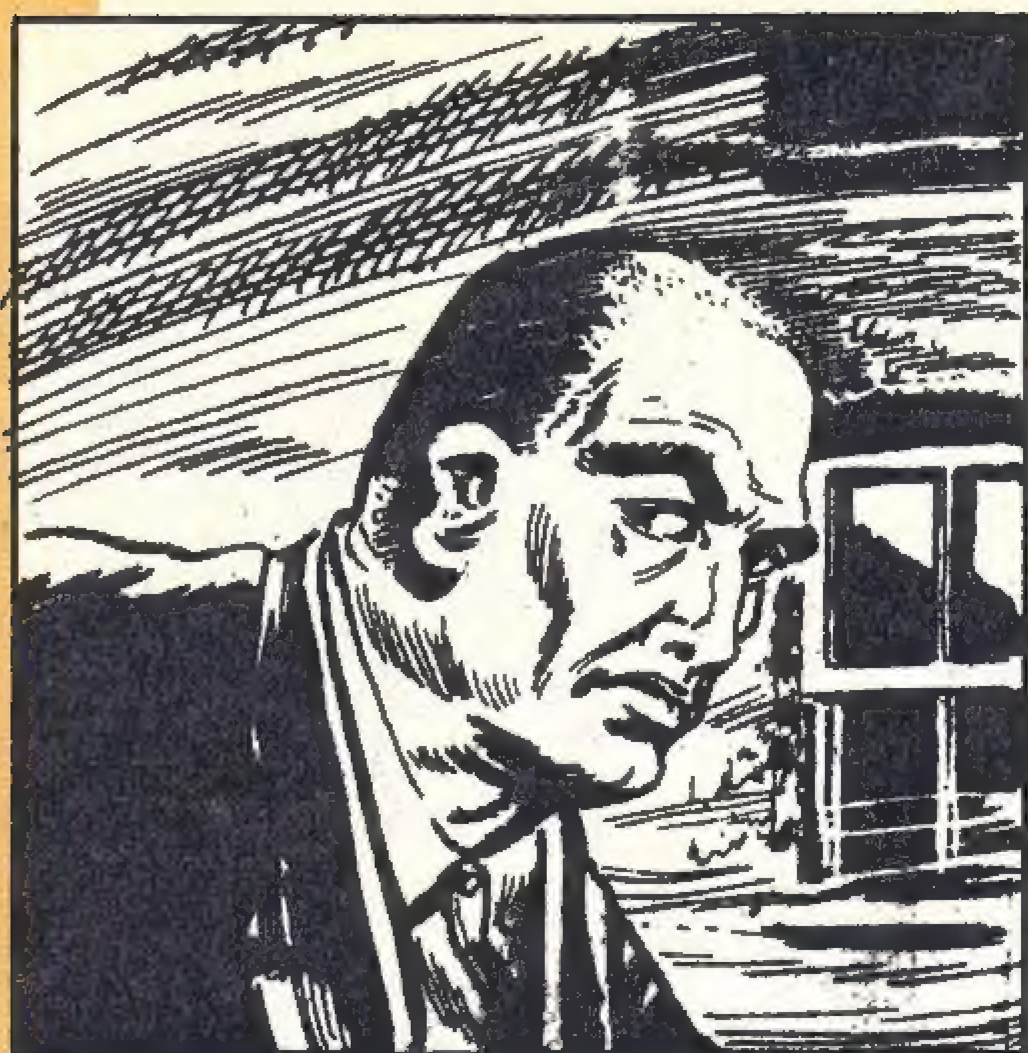

EINDE

Volgende week begint op deze bladzijden een nieuw stripverhaal, getiteld:

Onraad in Ternmoor

Te midden van uitgestrekte moerassen in het westen van Engeland ligt het dorpje Ternmoor. Op het eerste gezicht lijkt het een rustig en vredig plaatsje zoals al de dorpen in deze streek, maar wie het een beetje beter kent, weet dat er met Ternmoor iets bijzonders aan de hand is: vlak buiten het dorp ligt de grote Ternmoorstrafgevangenis, een verblijfplaats voor zware misdadigers.

Linda, de dochter van meneer Rovan, de enige ambtenaar van het postkantoor in Ternmoor, kent de streek rond haar geboortedorp heel goed, want al sinds jaren brengt zij er voor haar vader de post rond. Van een oude herder heeft ze de weg door de moerassen geleerd en Linda is helemaal niet bang om met haar paard Toby en de hond Loek door de eenzame omgeving te dwalen. Maar dan gebeuren er opeens vreemde dingen in Ternmoor of liever gezegd in de villa van meneer Brent, even buiten het dorp. Wat Linda in de daaropvolgende dagen allemaal beleeft kun je lezen in het spannende verhaal:

Onraad in Ternmoor

waarvan volgende week de eerste aflevering verschijnt.

door John Bancroft *met tekeningen van Herman Giesen*

KORTE INHOUD: *James Steel en zijn neef Lindsay Perrin stellen in Bretagne een nader onderzoek in naar de reden, waarom hun vriend Raoul de la Faine veroordeeld en verbannen is. Volgens hen is hij onschuldig. Onderweg naar het kasteel van Raouls vader, Chasseloup, nemen ze een kijkje in een antiekwinkeltje. Tenslotte bereiken ze het kasteel, waar ze allesbehalve vriendelijk worden ontvangen door de dwerg Clopotte en meneer Benoît, een neef van de familie. Na een kort gesprek met Raouls vader en diens kleinzoon Paul vertrekken ze weer. Op de terugweg komen ze zonder benzine te zitten. Bij een kolenbrander, Jean-Louis Goujon, brengen ze de nacht door. De volgende avond weten James en Lindsay in het kasteel door te dringen, waarbij Lindsay een onbekende oude man ontmoet. Op de terugweg loopt er een wiel van hun auto af. De dag daarna wordt Lindsay opgebeld door Goujon. Hij wil James dringend spreken. Maar als ze op de afgesproken plaats komen, is Goujon er niet. Op de terugweg worden ze aangehouden door politieagenten.*

Wat spoken ze daar achter ons uit?" gromde James, terwijl hij met zijn vingers op het stuur trommelde.

„Ze kijken in de bagageruimte," zei Lindsay, terwijl hij een blik door de achterruit wierp.

„Nou, daar is niet veel te zien," zei James. „Er zit zelfs geen reservewiel in."

Op hetzelfde ogenblik verscheen de eerste agent weer aan James' raampje. Zijn vriendelijk gezicht stond plotseling grimmig. „Wilt u alstublieft uitstappen, heren?" vroeg hij op een toon die niet veel goeds voorspelde.

Geschrokken van dit plotselinge bevel stapten James en Lindsay vlug uit. Ze volgden de agent naar de achterkant van de wagen. Druk pratend stonden de andere agenten daar bij elkaar, terwijl twee van hen hun wapens op de beide neven gericht hielden. De lichtbundels van een stuk of zes zaklantaarns schenen in de bagageruimte.

Lindsays hart sloeg een slag over. James hield geschrokken zijn adem in. In de kofferruimte lag, bijna dubbelgevouwen en met het hoofd naar hen toe, het lichaam van Jean-Louis Goujon, de kolenbrander. . .

HOOFDSTUK 9

Vluchteling in de bossen

Ongelovig en met stomheid geslagen staarden ze naar het dubbelgevouwen lichaam in de bagageruimte. James en Lindsay keken stomverbaasd naar elkaar en toen naar de kleine passagier, die hen, zonder dat ze er ook maar een flauw vermoeden van gehad hadden, al geruime tijd vergezelde. James schudde zijn hoofd. Alles wat er het laatste uur gebeurd was, was bijna niet te geloven. Het leek een gruwelijke nachtmerrie, waaruit je met de grootste moeite probeerde te ontwaken.

„We hadden een uur geleden een afspraak met hem," zei James zacht en met een hoofdgebaar naar het lichaam van de kolenbrander.

„Kende u hem dan, meneer?" vroeg de eerste agent, terwijl hij hem strak aankeek.

„Ja, tenminste, een paar dagen geleden heb ik hem voor het eerst ontmoet."

„Zijn naam?"

„Goujon. Jean-Louis Goujon. Hij is kolenbrander en woont in het bos van Brocéliande."

De agenten keken elkaar veelbetekenend aan. „Een kolenbrander? Vreemde kennis voor heren zoals u," zei een agent, die het zijne dacht over die vreemde Engelsen. „Misschien kunt u me vertellen hoe de man in zo'n vreemde toestand in uw wagen is beland?"

„Ik heb er geen idee van, agent," zei James met grote stelligheid, maar niet onvriendelijk. „We hadden een afspraak met hem, ergens langs de weg naar Gaël. Maar hij kwam niet opdagen en tenslotte zijn we na een uur wachten maar weer teruggegaan."

„Wat was het doel van uw ontmoeting met hem?"

„Het spijt me, maar op het ogenblik kan ik u dat onmogelijk zeggen."

„Enfin, hoe dan ook, meneer, u ziet dat hij wel is komen opdagen," zei de agent droog. „Vertelt u eens: hoe is het mogelijk, dat hij achter in uw auto is terechtgekomen, zonder dat u het heeft gemerkt?"

„We zouden hem ontmoeten in een

oude schuur bij het kruispunt bij het Blauwe Meer. Al wachtend zijn we op een gegeven moment naar het dorp gelopen om daar in het café iets te drinken."

„Hoe heette dat café?"

„Café des Charrons."

„Hoe lang bent u weggebleven, denkt u?"

„Een half uur ongeveer. Ja, een half uur."

„Kunt u bewijzen dat u in dat café bent geweest?"

„Ik neem aan dat de waard en zijn klanten ons direct zouden herkennen. We hebben nog een praatje met ze gemaakt."

De agent gromde en stak duimen in zijn koppel. „Goed. U zult met me mee moeten naar Rennes voor een onderzoek. De bagage die u daar bij u hebt, heeft wel enige uitleg nodig."

Al die tijd was Jean-Louis bewegingloos blijven liggen waar hij was gevonden. James en Lindsay hadden als vanzelfsprekend aangenomen, dat de kleine man dood was. Dat leek ook zo en de agenten schenen hetzelfde te denken, want zij maakten zich niet druk over de kolenbrander. „Leg hem maar in de berm," zei de eerste agent. „Ik wil weleens zien op welke manier ze hem uit de weg geruimd hebben."

Twee agenten tilden Jean-Louis voorzichtig uit de kofferruimte, droegen hem naar de kant van de weg en legden hem neer in de zachte berm. Op hetzelfde moment klonk er een zacht gekreun. Jean-Louis' lippen trilden even.

„Hij is niet dood," riepen James en Lindsay verbaasd en verheugd tegelijk. Ze schoten op hem toe en knielden naast hem neer.

„Een geluk voor alle drie," merkte de agent met een grimmig lachje op.

Maar ofschoon Jean-Louis niet dood was, was hij er toch erg aan toe. Hij moest een paar keer hard op zijn hoofd geslagen zijn. Tussen zijn haar zat hier en daar geronnen bloed. Hij rook sterk naar benzine — dezelfde lucht die in de kofferruimte hing. Ook in zijn gezicht was hij gewond; zijn ene oog was gezwollen en had een vreemde kleur.

„Ze hebben er nogal wat werk van gemaakt," zei een van de agenten droog, en toen barstte hij woedend uit: „Om zo'n klein kereltje zó toe te takelen."

„Dirberger," zei de eerste agent, „laat een ambulance komen en vraag de dokter van onze afdeling aan de lijn."

De man knikte en liep in de richting van een van de politiewagens, die achter de barricade geparkeerd stonden.

Jean-Louis lag nog steeds zachtjes te kreunen en hij deed wanhopige pogingen om te spreken. James zag zijn kaak trillen in een nieuwe poging om tot bewustzijn te komen. Even deed hij zijn ogen open, maar vlak daarna sloten ze zich weer. Zijn hand greep radeloos om zich heen en vond tenslotte James' arm.

„Jean-Louis, ik ben het. Meneer Steel."

„Kom," zei de agent ruw, terwijl hij James bij de schouder greep en hem wegtrok. „U kunt hem nu beter alleen laten. Op het bureau krijgt u tijd genoeg om alles uit te leggen."

„Ziet u dan niet dat hij tegen me probeert te spreken?" protesteerde James, terwijl hij de hand van de politieman wegduwde en weer vlug neerknielde naast de kleine kolenbrander.

Ze bogen zich nu allemaal over hem heen en probeerden het gemompel op te vangen, dat Jean-Louis met de grootste moeite uitbracht. „Het beest. . ." mompelde hij nauwelijks hoorbaar. Zijn hoofd viel weer terug, terwijl hij kreunde.

„Hij is buiten westen," snauwde de agent. „Breng de Engelsen weg," beval hij vervolgens en een paar agenten grepen James vast en trokken hem ruw overeind.

„Jean-Louis," fluisterde Lindsay gejaagd, „wat wilde je ons vertellen?"

De kolenbrander probeerde opnieuw woorden te vinden. Zijn lippen trilden. Lindsay bracht zijn oor vlak bij de mond van de kleine man. „Het beest houdt de wacht. . ." Dat was het enige dat Jean-Louis met inspanning van al zijn krachten kon uitbrengen. Er ging een rilling door zijn lichaam en opnieuw zonk hij weg in een diepe bewusteloosheid.

Lindsay stond langzaam op en liep de agenten tegemoet, die hem met zachte drang aan de arm meevoerden.

James hield geschrokken zijn adem in.

,,Het beest houdt de wacht." De raadselachtige woorden bleven in Lindsays oren naklinken en met een diepe frons dacht hij aan de oude man in het kasteel, die dezelfde woorden tegen hem had herhaald. Hij had er toen eigenlijk niet verder bij stilgestaan; het enige dat hem toen te binnen was geschoten was dat deze woorden de wapenspreuk vormden van de familie de la Faine. Hij en James hadden de spreuk gelezen in wat vermoedelijk de wapenkamer van Chasseloup was. Hij had gedacht, dat de oude man, de echtgenoot van mevrouw Ricard, malende was, zoals de huishoudster hem zelf had gezegd. Maar nu had Jean-Louis met evenveel gejaagdheid en angst dezelfde woorden uitgesproken. ,,Het beest houdt de wacht."

Lindsay wist dat het geen toeval kon zijn dat beide mannen dezelfde woorden hadden gezegd. Dit moest van groot belang zijn. Instinctief voelde hij, dat deze wapenspreuk de sleutel van het raadsel rond Raoul de la Faine moest zijn. Dezelfde sleutel waarschijnlijk, die Raoul zou bevrijden uit zijn eenzame gevangenis midden op de Atlantische Oceaan. Lindsay wist nu ook, dat James al die tijd gelijk had gehad, al was de manier waarop hij de zaak had aangepakt ook nog zo aanvechtbaar. Snel dacht Lindsay na. Natuurlijk waren hun kansen, als ze eenmaal op het hoofdbureau van politie zouden zitten, zo goed als verkeken. Nee, het zag er verre van rooskleurig voor hen uit. Hoe zouden ze in vredesnaam de aanwezigheid van de bewusteloze Jean-Louis in de bagageruimte van de Jaguar moeten verklaren? Maar aangenomen dat ze daarin slaagden, er zou dan intussen zoveel tijd verstreken zijn, dat het misschien al te laat was.

,,Gaat u maar in uw wagen, ik geef u bewaking mee," hoorde Lindsay de politieman tegen James zeggen. ,,U bent gewaarschuwd. Twee van mijn mannen gaan achter u en uw vriend zitten. Ze zullen niet aarzelen te schieten, als u zich verdacht gedraagt of als u van plan bent een andere richting te kiezen dan zij zullen aangeven."

Lindsay wierp een verstolen blik op de twee agenten, die uitgerust waren met grote capes en vervaarlijk uitziende tommy-guns. In het schaarse licht van de lantaarns zagen ze er dreigend uit.

,,Kom, neef," zei James, terwijl hij het portier van de wagen opende. ,,Laten we maar instappen. . ."

,,Oké," mompelde Lindsay.

Hij begreep zelf niet goed wat er vervolgens gebeurde. Terwijl hij naar de wagen liep, keek hij vanuit zijn ooghoeken naar de agenten en nam goed in zich op waar ze stonden. De eerste agent stond met zijn rug naar hem toe. Hij fluisterde iets tegen de man, die een ambulance had gewaarschuwd. Twee andere agenten, die net nog vlak achter hem stonden, gingen naar de kant van de weg om een vrachtauto door te laten. Alleen het tweetal, dat bij James in de auto zou komen zitten, was vlak bij hem. Ze stonden nog bij de bagageruimte en maakten nu aanstalten om in te stappen. Lindsay liep om de wagen heen naar zijn plaats naast het stuur. De brede Jaguar was nu tussen hem en de agenten. Hij deed net of hij het portier opende, maar plotseling draaide hij zich om en dook in elkaar. Bliksemsnel sprong hij over een hek en rende een boomgaard in. Op de weg achter hem klonken verwarde kreten en James' stem hoorde hij boven alles uit. ,,Lindsay," schreeuwde James met een stem, die zowel boosheid als vrees verried. ,,Lindsay. Kom terug, dwaas."

Lindsay hoorde voetstappen achter zich. Ratelend ging het hek open en het volgende ogenblik brak een krakende vuurstoot van een tommy-gun door de nachtelijke stilte. Over zijn schouder kijkend zag hij de schim van een agent in het wilde weg om zich heen schieten. Kogels sloegen in de stammen van de

,,Jean-Louis," fluisterde Lindsay gejaagd, ,,wat wilde je ons vertellen?"

Lindsay liet zich deze kans niet ontgaan; hij klom uit de sloot en rende over een akker in de richting van wat kreupelhout.

appelbomen en deden een regen van bladeren en takken op de jongen neerkomen. Hoe moest hij aan de in het rond vliegende kogels ontkomen?

Nu begon er ook een tweede tommy-gun te vuren. Hij liet zich struikelend in een glooiing vallen en verschool zich achter een hoge berg appels, die aan het eind van de boomgaard in het gras lag opgetast.

Nieuwe vuurstoten deden vochtige stukjes appel in zijn gezicht springen. Ze wisten natuurlijk waar hij zat, dacht hij. Hij moest snel zien weg te komen, wilde hem niet hetzelfde overkomen als de appels... Hij probeerde zich zo klein mogelijk te maken en kroop verder. De kogels bleven in de berg appels slaan en getuige de kreten van de agenten die hem achtervolgden, dachten ze, dat hij zich daar nog steeds verborgen hield. Terwijl hij af en toe overeind kwam en zich dan weer snel liet vallen, snelde Lindsay over een stuk hobbelig terrein, liet zich in een sloot vallen en bewoog zich steeds verder weg van de schietende politiemannen. Nu pas drong het tot hem door, dat hij iets gedaan had, dat erg roekeloos was. Hij kon zich de vernietigende opmerkingen al voorstellen, die James hem — als ze eenmaal weer bij elkaar waren — zeker niet zou besparen. Als we elkaar tenminste nog ooit ontmoeten, dacht hij berouwvol. Maar er was niets meer aan te doen — hij had de benen genomen en een weg terug was er niet. Toen hij dat eenmaal goed besefte, begonnen zijn hersens snel te werken.

Terwijl Lindsay zich door de sloot voortbewoog, overdacht hij wat hij zou doen. De agenten konden hun wegversperring niet in de steek laten. Evenmin zouden ze James uit het oog verliezen; zeker niet nu hij, Lindsay, verdwenen was. Dan bleven er maar twee agenten over om hem achterna te zitten.

Van verre hoorde Lindsay het tweetal rondtobben in de pikdonkere boomgaard. Natuurlijk was hij daar nergens te vinden. Hij had een grote voorsprong op hen. Bovendien was hij ondanks zijn lengte gewend om zich snel en geruisloos door de bossen te bewegen. Thuis in Engeland had hij vaak nachtelijke tochten gemaakt om in alle stilte dieren te bespieden, waarbij hij soms uren moest wachten tot de eekhoorns en vossen zich wilden laten zien. De agenten waren waarschijnlijk afkomstig uit de stad. Ze maakten geweldig veel lawaai, maar dat weerhield Lindsay er niet van de afstand tussen hen zo groot mogelijk te maken. Het kon slechts een kwestie van tijd zijn voor er versterkingen zouden aankomen, die de omtrek snel en grondig zouden uitkammen.

Intussen zetten de twee politiemannen hun moeilijke speurtocht door de boomgaard voort. Op gezette tijden klonken hun woedende kreten door de nachtelijke duisternis als ze met hun gezicht in de boomtakken liepen, over wortels struikelden of bijna in een sloot terechtkwamen.

Plotseling klonk er dichtbij een schot, gevolgd door nog meer woedende kreten. Het was alsof er aan de andere kant van de sloot gevochten werd. Lindsay bleef doodstil in elkaar zitten, als een hardloper die wacht op het startschot.

„Heb je hem?" schreeuwde een agent vanaf de weg.

„Is alles in orde, Lindsay?" klonk vlak daarop de stem van James.

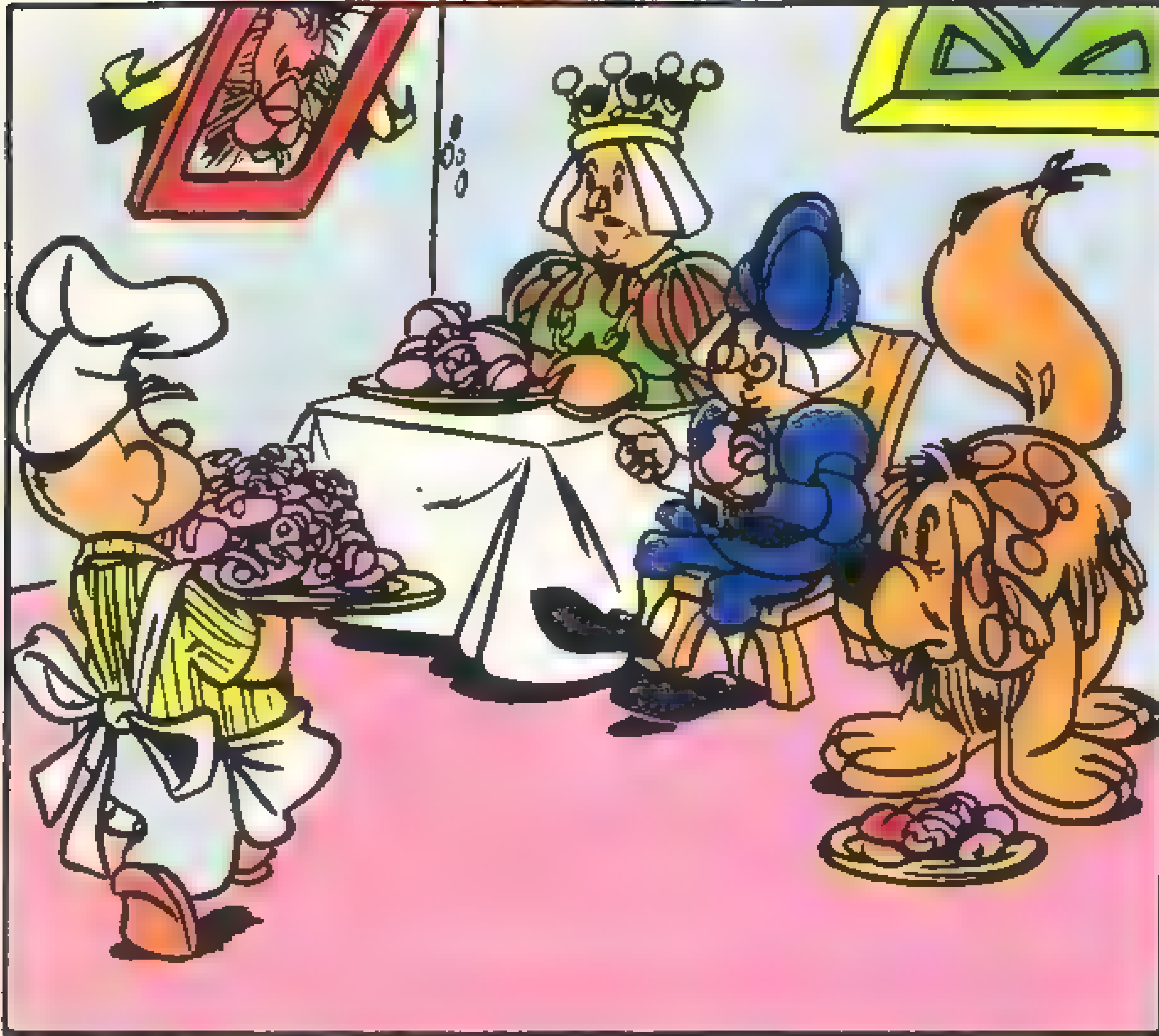
„Het is Dupont," riep een van de agenten ergens uit de boomgaard terug. „Hij heeft zichzelf in zijn voet geschoten, hij struikelde over iets. . ."

Vlak daarop begon iedereen te schreeuwen en terug te schreeuwen. De nacht was opeens gevuld met roepende stemmen. Lindsay liet zich deze kans niet ontgaan; hij klom uit de sloot en rende over een akker in de richting van wat kreupelhout. De vraag was waar hij nu naar toe moest. Als de agenten nog niet wisten waar die twee Engelsen logeerden, dan zouden ze daar gauw genoeg achter komen. Ze zouden James natuurlijk dwingen het te zeggen. Daarom had het geen enkele zin om naar Les Forges terug te gaan.

„Beste kerel," zei Lindsay tegen zichzelf, toen hij even op een boomstronk uitrustte, „je hebt je aardig in de nesten gewerkt." Maar desondanks voelde hij dat hij datgene had gedaan wat hem onder de gegeven omstandigheden het beste voorkwam. „Heeft het zin," zo vervolgde hij in zichzelf, „om mezelf in de bossen te verbergen?"

Wordt vervolgd

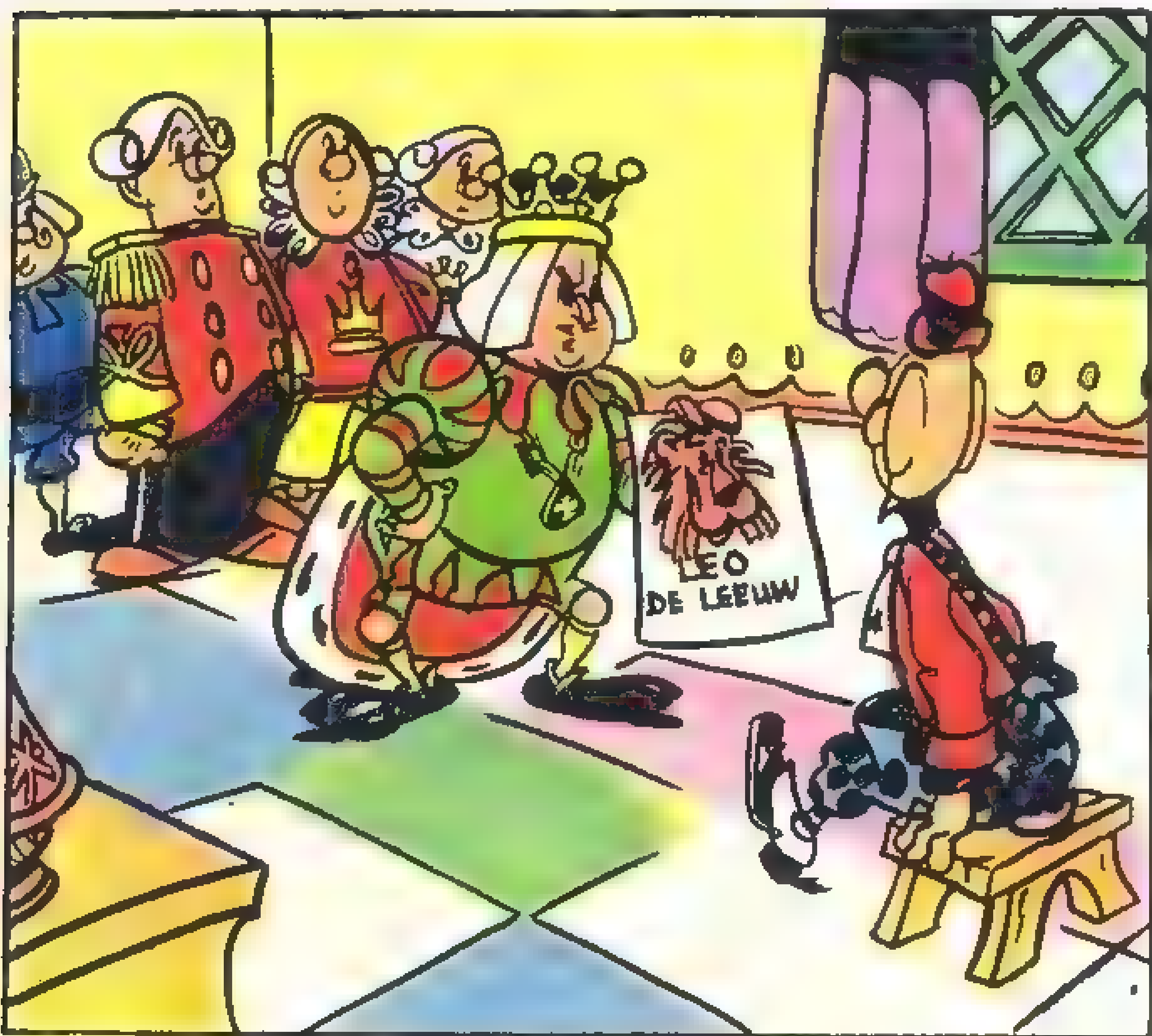
SPELEND

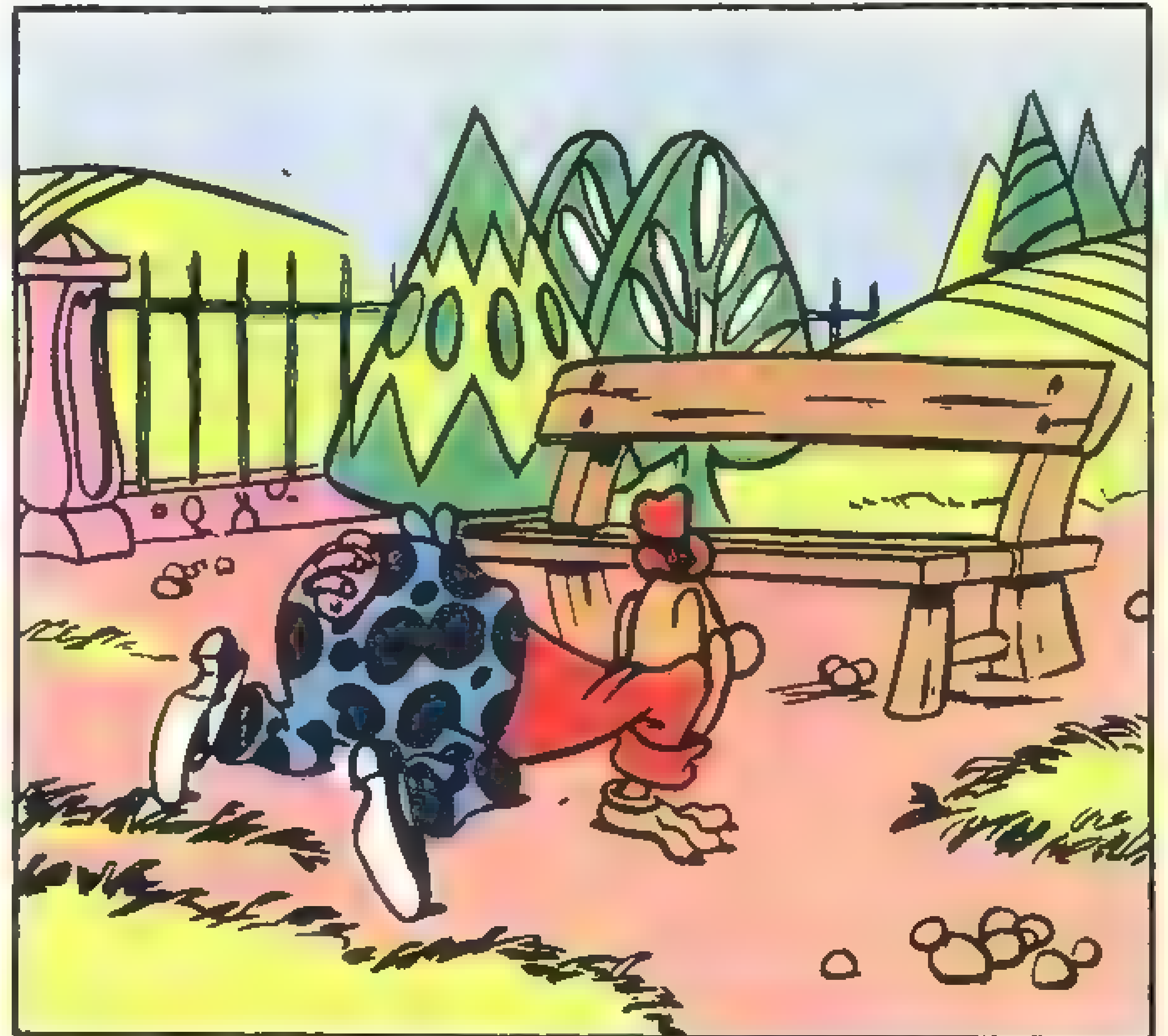
De koning van Speelgoedland, zijn lakei Pogo en zijn hond Tinus zijn dol op gebakjes. De kok van het koninklijk paleis maakt er elke dag een hele voorraad, maar op een keer deed hij iets doms. Toen maakte hij zóveel gebakjes, dat de koning, Pogo en Tinus ze onmogelijk allemaal op konden.

Gelukkig kende de koning iemand die ook veel van gebakjes hield: Leo de leeuw. Hij gaf zijn lakeien opdracht Leo te gaan roepen, maar na een tijdje kwamen de lakeien terug en vertelden, dat ze hem nergens konden vinden. Terwijl ze nog stonden te beraadslagen, kwam Kwink binnen.

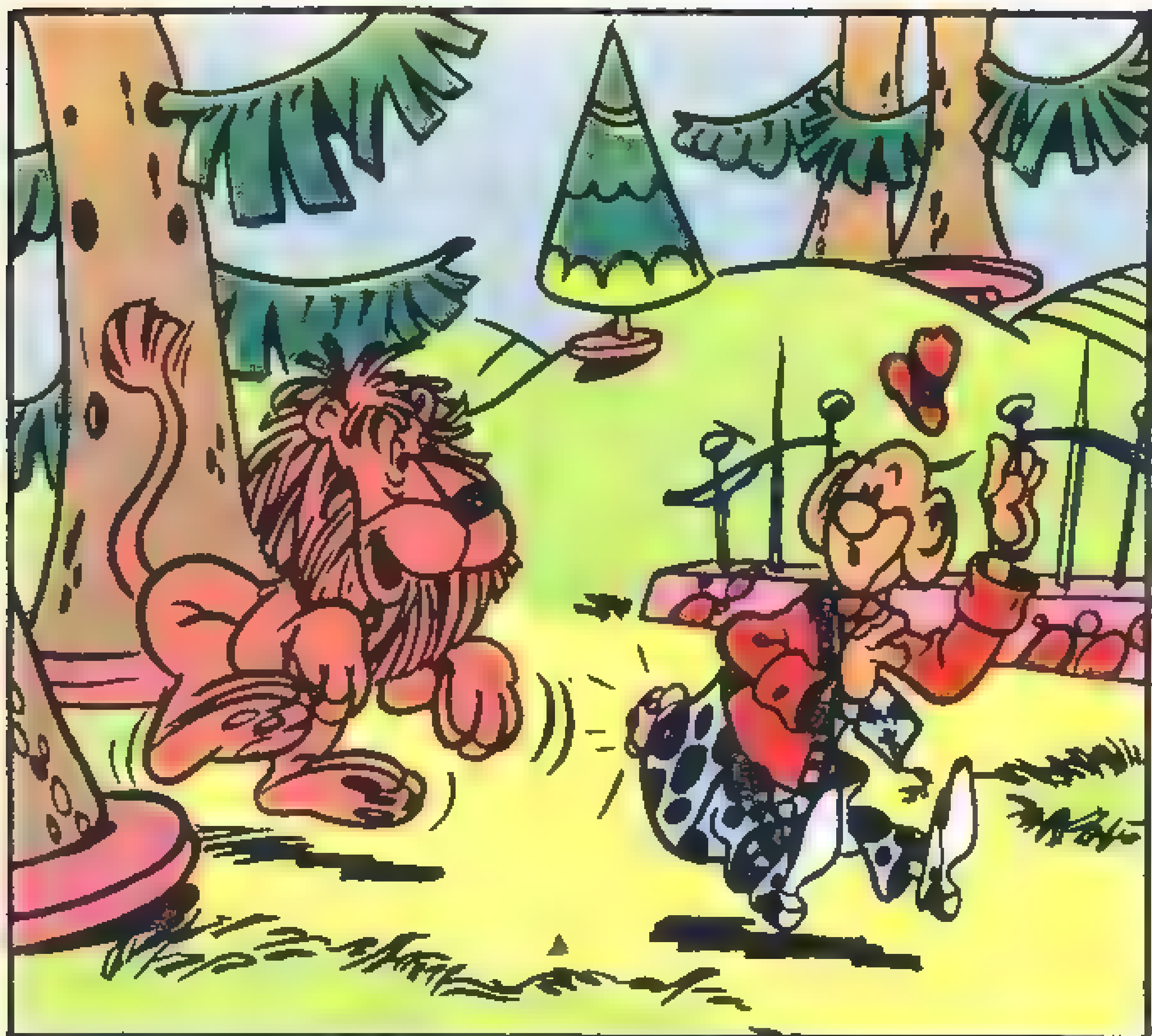

„Aha," zei de koning, toen hij de clown zag. „Ik ben blij dat ik jou zie, Kwink. Ga zitten." Kwink deed het, maar hij had er geen erg in dat hij precies boven op een gebakje ging zitten. De koning liet hem een foto van Leo zien en zei: „Ik wil dat jij Leo de leeuw voor mij gaat opzoeken!"

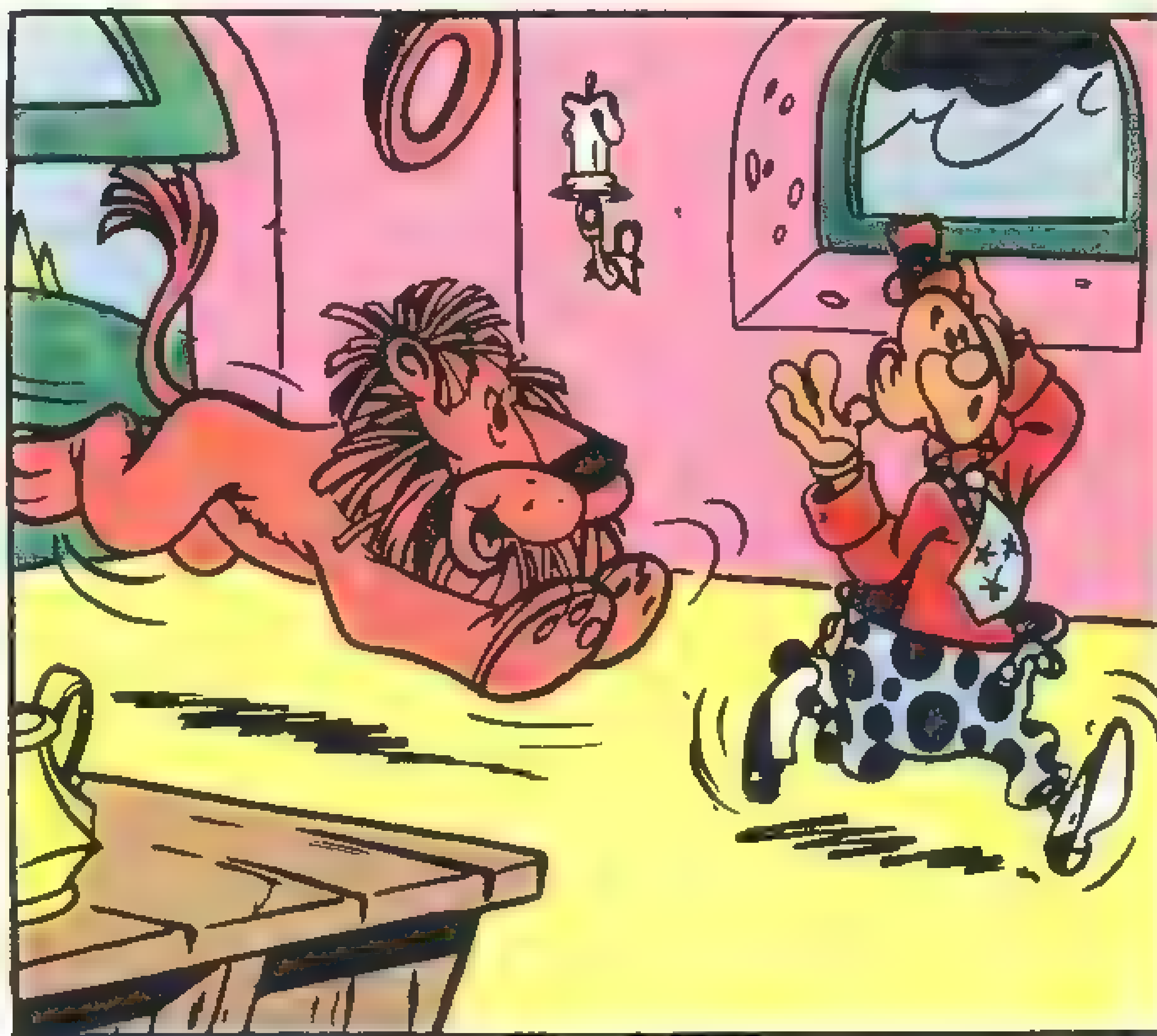

Arme Kwink! Hij was vergeten dat Leo een heel vriendelijke leeuw is en geen mens kwaad doet. Kwink was helemaal niet blij met de opdracht van de koning, maar dat dorst hij niet te zeggen. Vlug stond hij op en ging op zoek naar de leeuw. Het gebakje bleef aan zijn broek plakken.

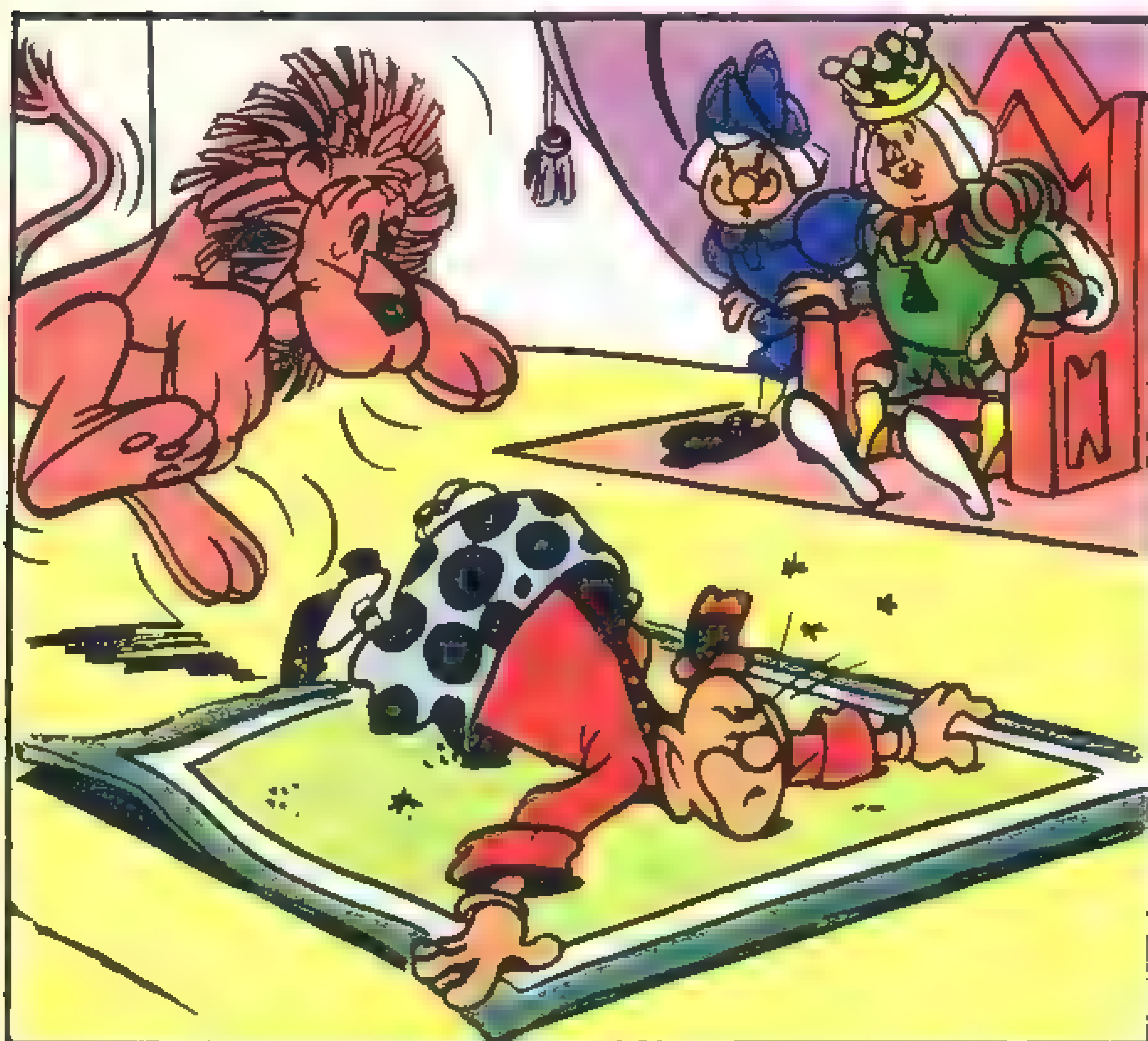
SPEELGOED

Kwink ging in het bos zoeken, maar hij zag niet dat Leo achter een dikke boom zat uit te rusten. Opeens kreeg de leeuw de clown in de gaten en toen zag hij ook het gebakje, dat aan Kwinks broek kleefde. Hij gaf een luide brul en sprong op. Toen Kwink dat zag, vluchtte hij angstig weg.

„Lieve help!" jammerde Kwink. „Wat moet ik nu beginnen? Die leeuw zal me levend verscheuren!" En zo hard hij kon, rende hij terug naar het paleis van de koning. Leo haalde de clown langzaam maar zeker in en die domme Kwink was helemaal vergeten dat Leo alleen maar gebakjes eet.

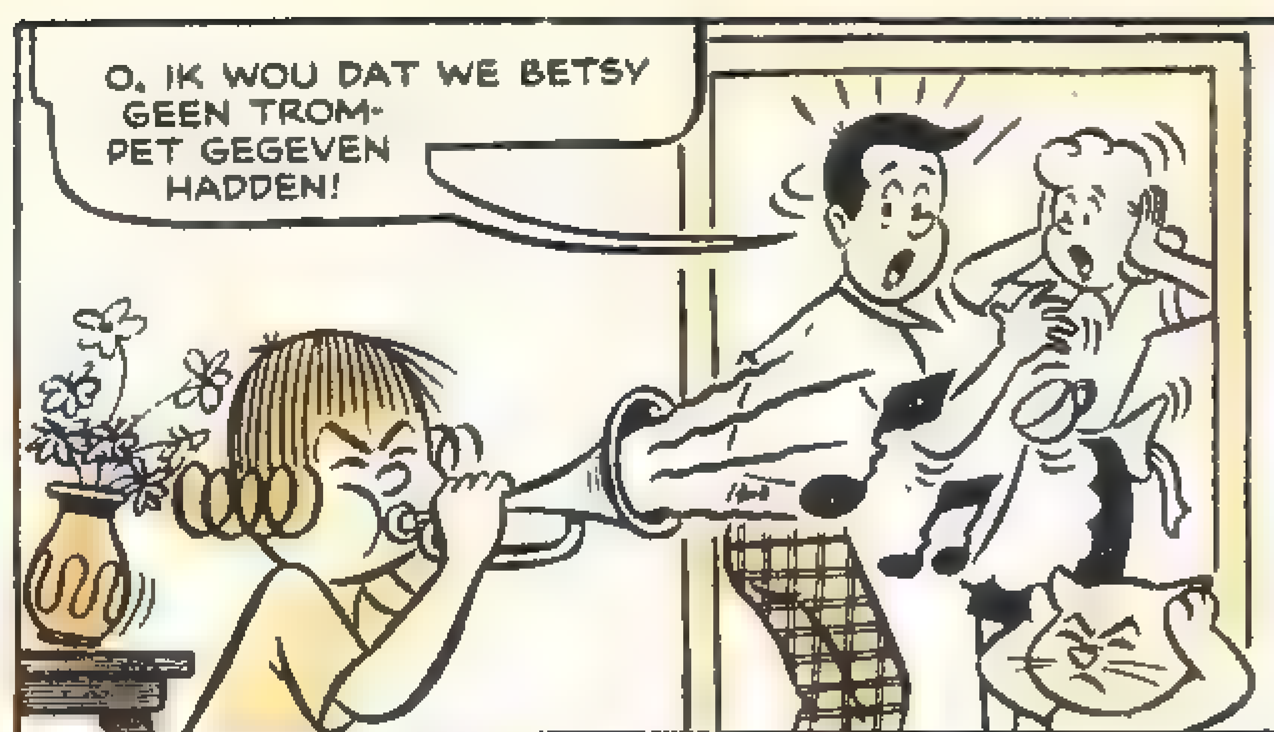

Kwink rende het paleis binnen. Opeens voelde hij dat hij aan het eind van zijn krachten was; hij struikelde over een tapijt en viel precies voor de troon van de koning neer. Leo sprong op de clown af en greep het gebakje, dat aan zijn broek zat. Wat moesten de koning en Pogo lachen!

„Kwink," zei de koning, „je hebt mijn opdracht om Leo te zoeken prima uitgevoerd!" Kwink keek een beetje beteuterd toen de koning hem als beloning een medaille gaf. Leo was erg blij. Hij verorberde het ene gebakje na het andere. „Ik ben blij dat jullie me gehaald hebben!" lachte hij.

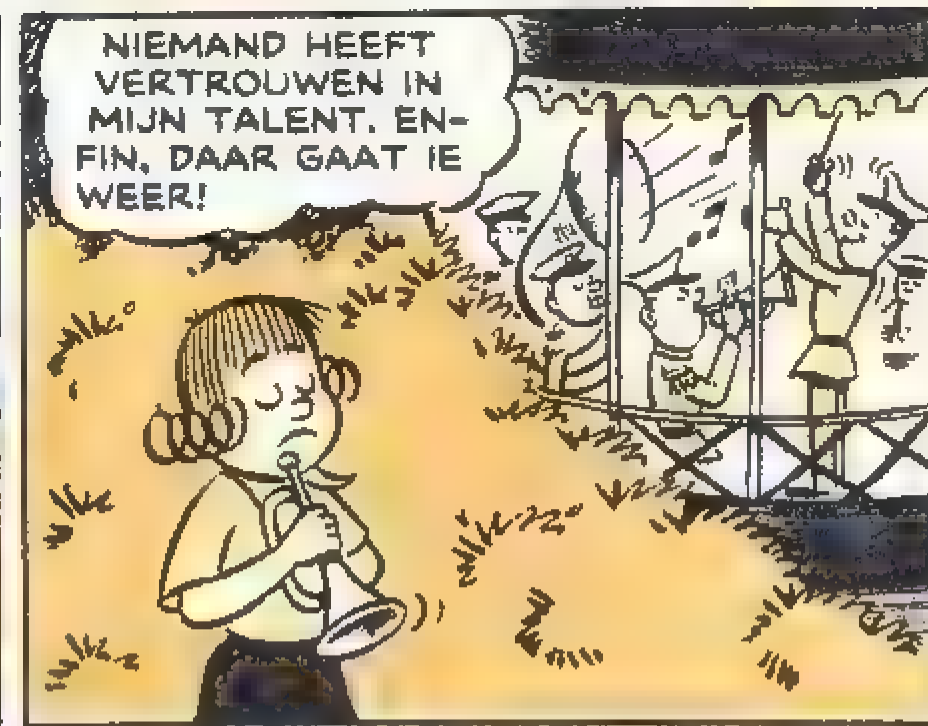
BETSY

O, IK WOU DAT WE BETSY GEEN TROM-PET GEGEVEN HADDEN!

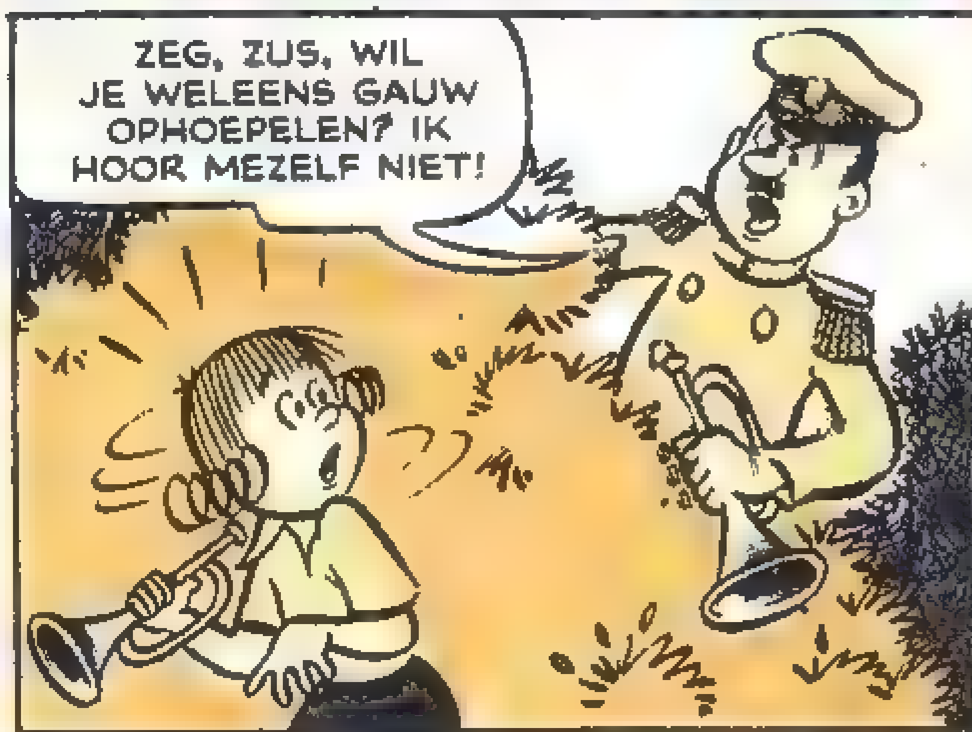

ZEG, HOU NU ASJEBLIEFT EENS OP MET DAT GEJAMMER!

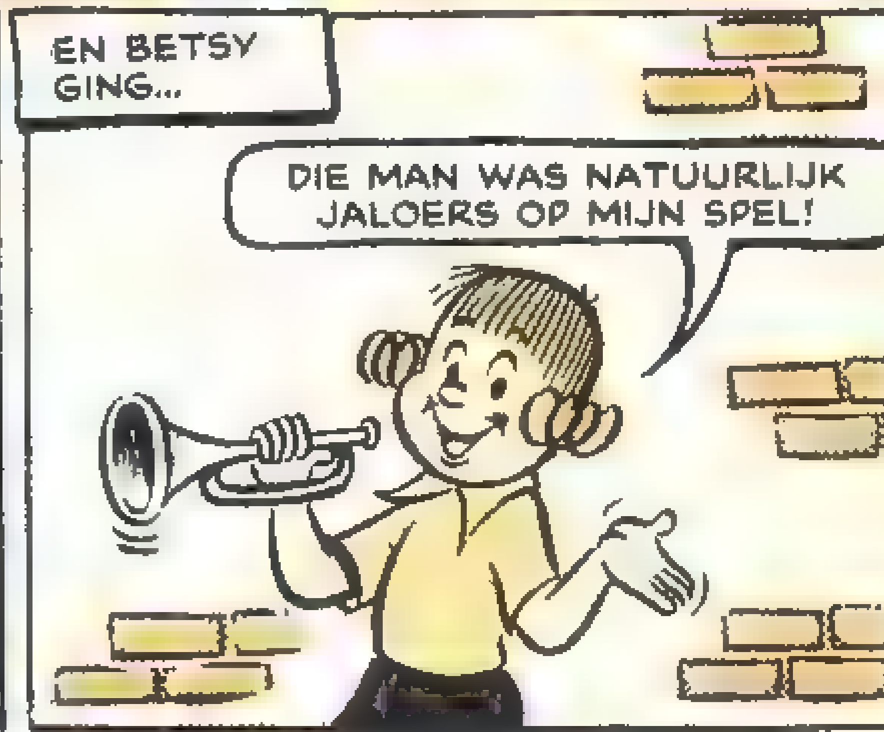

U BEGRIJPT ER WEER NIKS VAN! IK MOET TOCH OEFENEN ALS IK EEN BEROEMD MUZI-KANTE WIL WORDEN?

HA, HA, EEN BEROEMD MUZIKANTE. ZEI JE TOCH, HÈ?

NIEMAND HEEFT VERTROUWEN IN MIJN TALENT. EN-FIN, DAAR GAAT IE WEER!

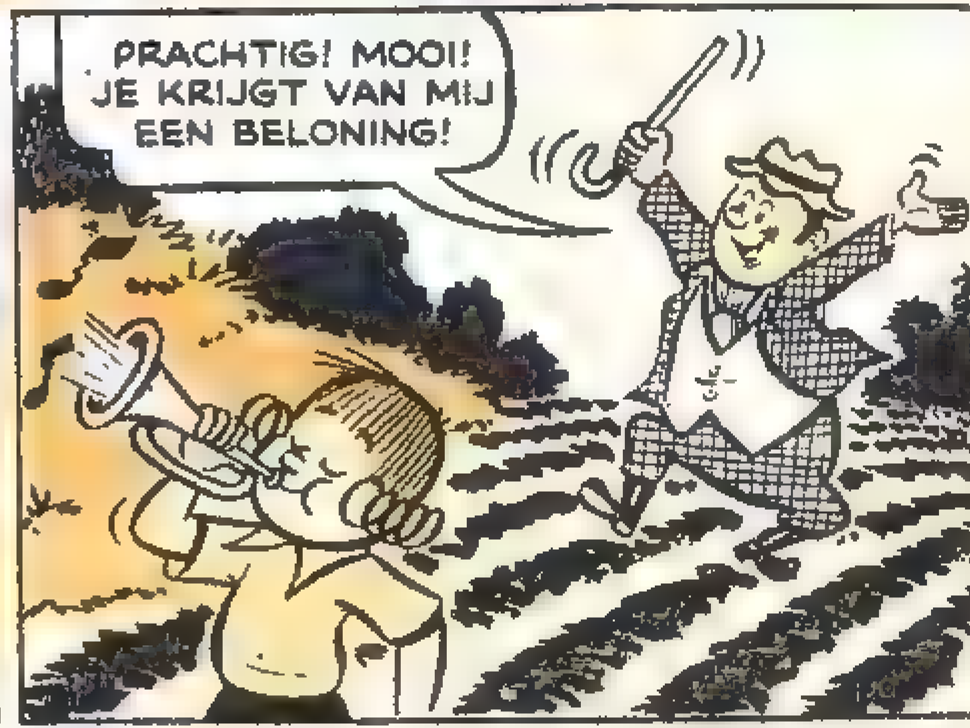

ZEG, ZUS, WIL JE WELEENS GAUW OPHOEPELEN? IK HOOR MEZELF NIET!

EN BETSY GING...
DIE MAN WAS NATUURLIJK JALOERS OP MIJN SPEL!

HEE DAAR, SCHIET EENS GAUW OP! DE DIEREN WORDEN BANG!
DIERENTUIN

NOU, DAN GA IK MAAR ERGENS IN HET OPEN VELD SPELEN!

PRACHTIG! MOOI! JE KRIJGT VAN MIJ EEN BELONING!

HOERA, EINDELIJK IEMAND DIE MIJN SPEL WEET TE WAARDEREN!

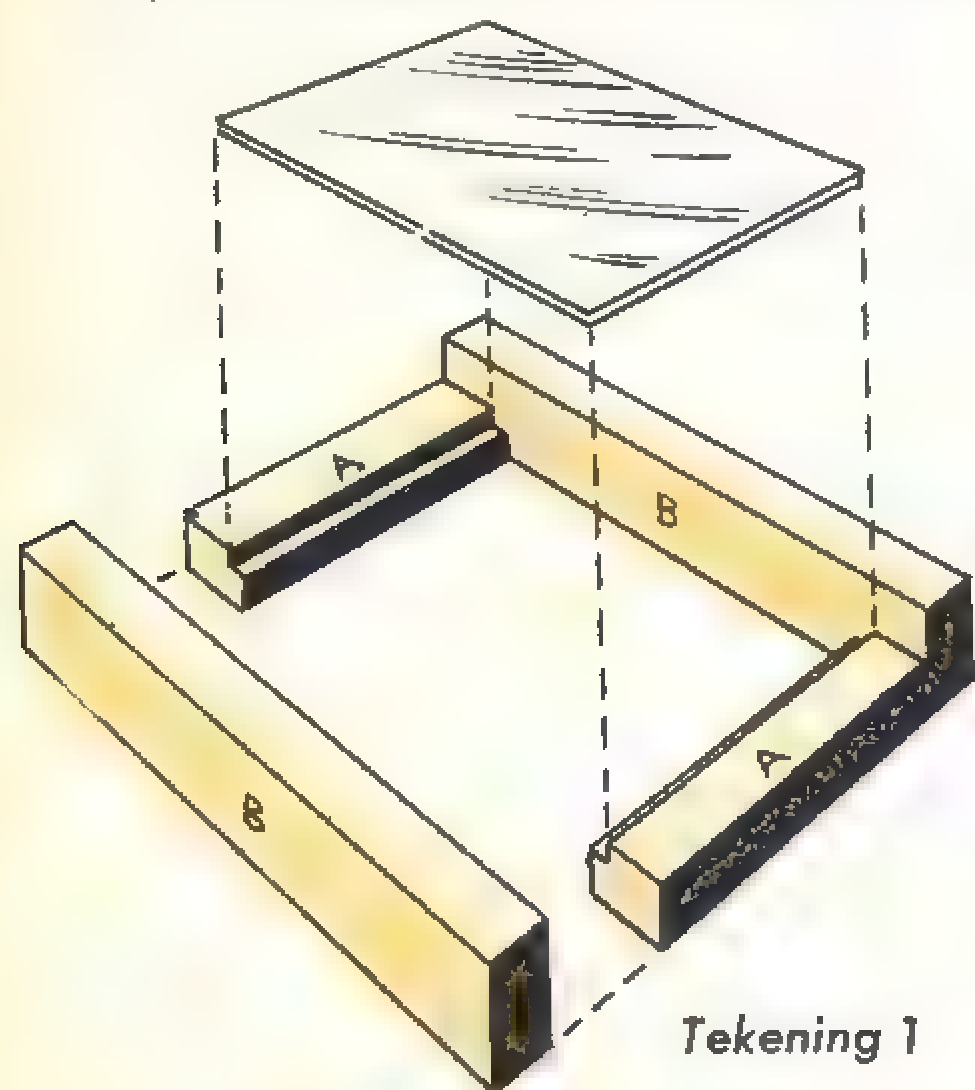

ALS JIJ SPEELT GAAN DIE BRU-TALE KRAAIEN ER TENMINSTE VANDOOR!

KRRRAUW!

Maak zelf een afdrukraampje

voor je donkere kamer

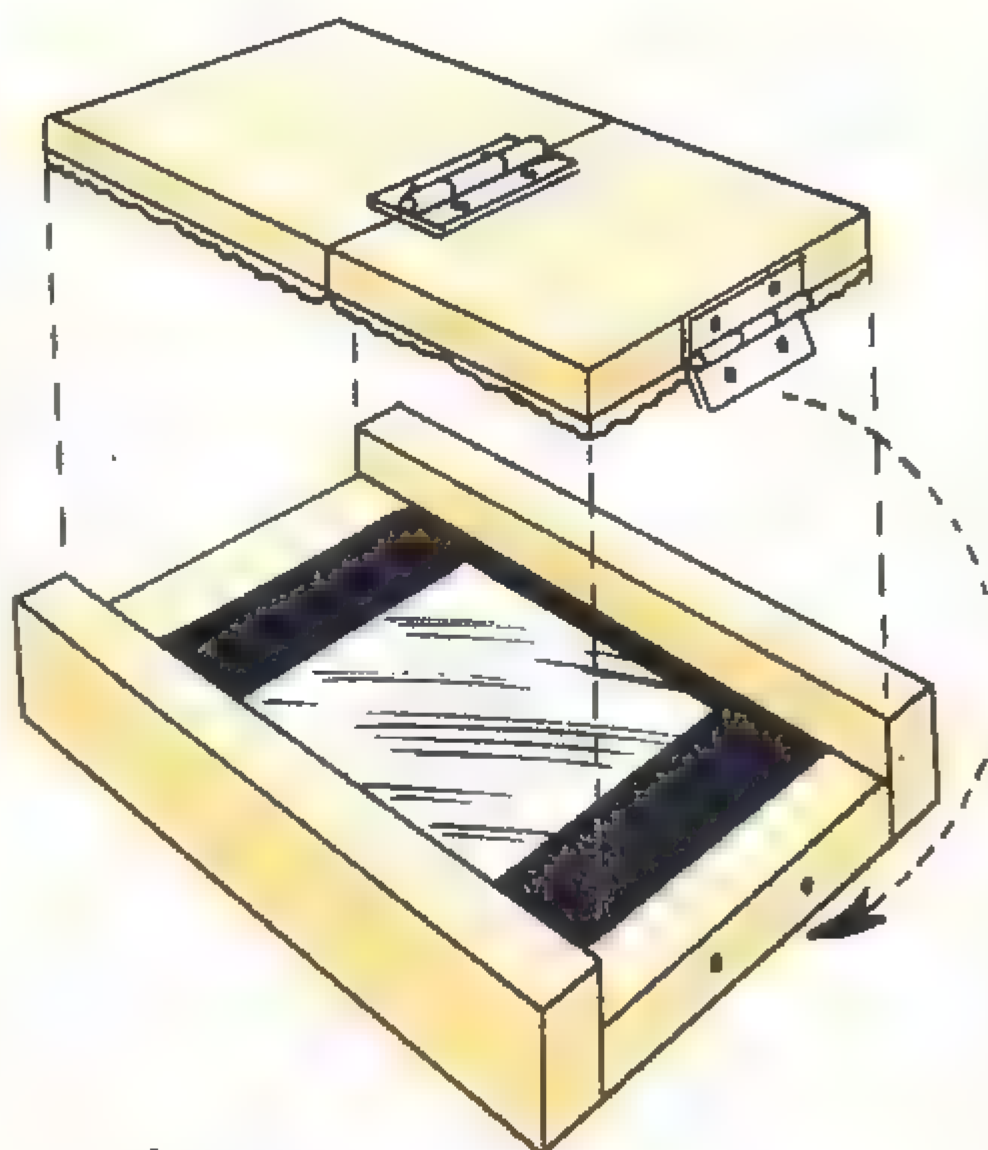
ONS ARTIKEL over het zelf afdrukken van foto's in SJORS nr. 36 (bladzijde 29) heeft nogal wat vragen uitgelokt en daarom komen we graag nog eens op dat onderwerp terug. Sommige lezers schreven ons, dat de aanschaf van het beschreven afdrukkastje, zoals dat in de handel te krijgen is, wel wat erg duur is en zij vroegen ons of er niet een andere manier bestaat om aan zo'n kastje te komen. Natuurlijk bestaat die manier: je kunt het eenvoudig zelf bouwen. Met een beetje handigheid knutsel je het in elkaar

Tekening 1

en de kosten zullen dan lager blijven. Op deze bladzijde vind je alvast een beschrijving van een afdrukraampje, dat je later tot een compleet kastje kunt ombouwen. Binnenkort geven we ook daarvan een beschrijving.

Eerst het afdrukraampje dus. Daarvoor hebben we nodig: twee latjes (A) van 1 bij 2 cm en 6 cm lang. Over de hele lengte halen we er een sponninkje uit van 3 × 3 mm (zie tekening 1). Nu nemen we twee latjes (B). Deze zijn ook 1 bij 2 cm, maar ze zijn 12½ cm lang. Op tekening 1 kun je zien hoe alles in elkaar gezet moet worden. In de vrije middenruimte komt nu een glaasje van 6 bij 9 cm, dat precies op de sponningen komt te rusten. Als je negatieven hebt van 6 bij 9 cm, moet je op dit glaasje een zwart papieren maskertje van 6 bij 9 cm met een binnenopening van 5,2 bij 8,2 cm maken, met

Tekening 2

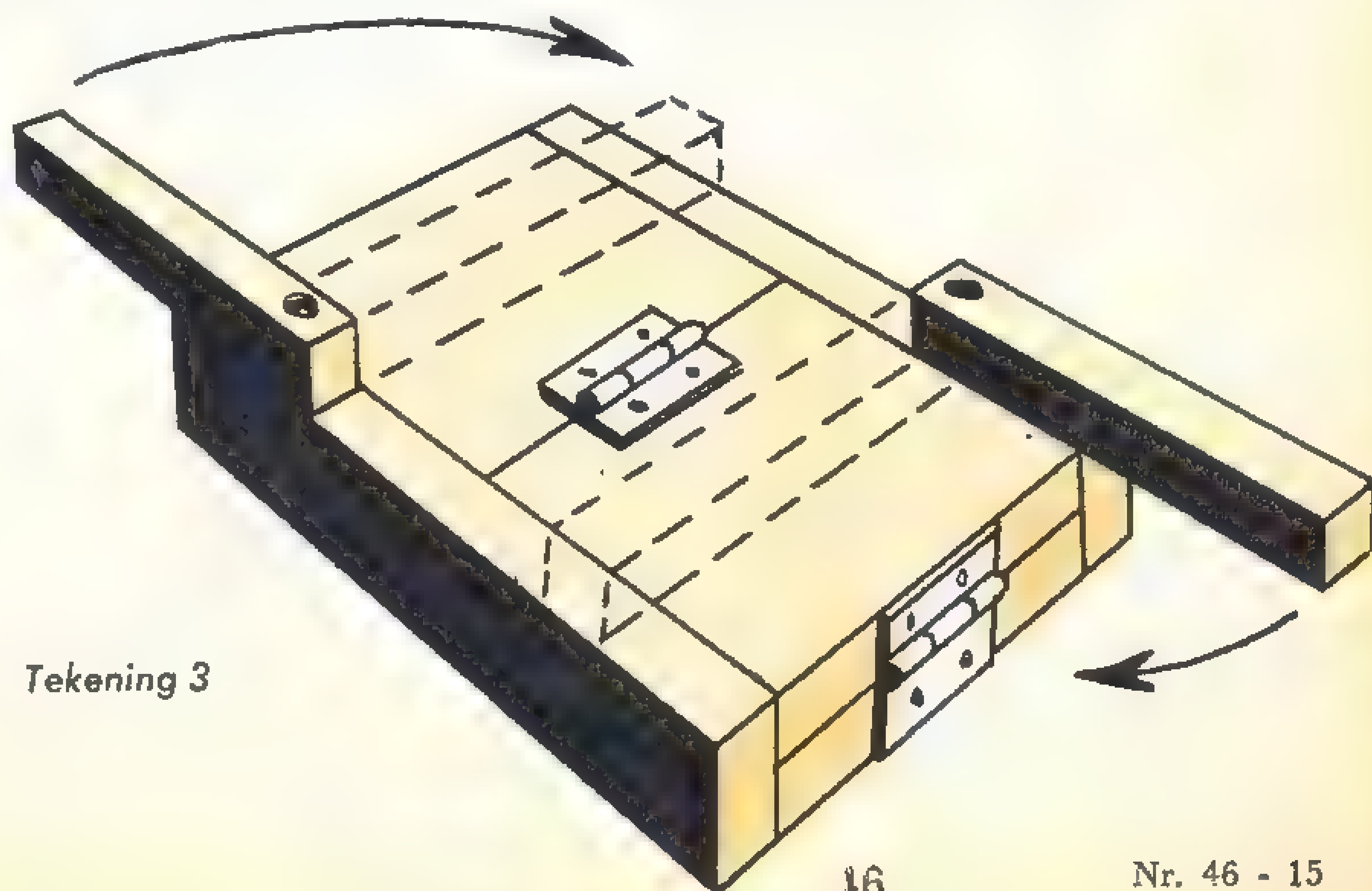
andere woorden: langs de hele rand van het glaasje komt een zwarte rand van 4 millimeter. Heb je echter negatieven van 6 bij 6, dan komen aan de lange kanten strookjes van 4 millimeter en aan de korte kanten strookjes van 19 millimeter, zodat er een middenopening van 5,2 bij 5,2 cm openblijft.

Neem een plankje van 6 bij 12 cm en 1 cm dik. Dit zagen we middendoor, zodat er twee vierkantjes van 6 bij 6 cm overblijven. Deze twee stukken zetten we met een scharniertje aan elkaar vast (zie tekening 2). Nu nemen we twee stukjes dun schuimrubber of vilt van 6 bij 6 cm en plakken die onder tegen de plankjes. We laten het geheel op het raampje zakken en zetten dit dan ook met een scharniertje tegen de zijkant vast. Op tekening 3 kun je zien hoe we twee latjes van 6 cm lengte en 1 bij 1 cm draaiend op de zijkanten schroeven om zodoende een goede spanning op het klapdekseltje te krijgen.

Naast onze gele of oranje donkerekamerlamp zetten we een schemerlampje van 15 Watt, waarmee we telkens het papier moeten belichten. Om nu af te drukken maken we natuurlijk alles eerst weer donker en nu komt er iets, dat bij deze methode heel erg belangrijk is: *Je moet eraan denken, dat je bij iedere foto het doosje met papier sluit.*

Het gebruik van dit raampje is heel eenvoudig. Maak het deksel open en leg een negatief met de doffe kant naar boven op het ruitje. Daarop komt het papier met de gladde kant naar beneden. Terwijl we het papier vasthouden, maken we de ene helft van het deksel dicht, zodat het papier niet kan wegglijden, draaien het klembalkje op zijn plaats en sluiten dan de andere helft van het deksel. Nu draaien we het hele raampje om, *maken de papierdoos dicht* en daar gaan we... schemerlamp aan, schemerlamp uit, omdraaien, openmaken en ontwikkelen.

We wensen je veel succes en veel plezier met je hobby. Tot de volgende keer. S.

Tekening 3

BILLIE TURF, het dikste studentje ter wereld

Harry van Batenburg

Het licht in de dakgoot

Het gebeurde allemaal in de laatste week van de grote vakantie. Tom en Peter Blom, de onafscheidelijke tweelingbroers, kampeerden langs de Ourthe, een kleine rivier in de Belgische Ardennen. Het was hun eerste zelfstandige trektocht en ze waren steeds verder naar het zuiden afgezakt. Ze waren de eerste dag tot Baarle-Nassau gekomen. Daar hadden ze hun sheltertje opgeslagen op het mooie bosterrein van „De Heidemolen". Maar Tom, de ongeduldigste van het tweetal, wilde de volgende morgen al weer verder. Zo kampeerden ze de tweede avond al in de omgeving van Diest en nu, in de middag van de derde dag, sjokten ze vermoeid, naast hun karretje, de steile berghelling op naar het dorpje Tilff. Verder mochten ze niet gaan, had vader gezegd. Vader Blom, zelf een verwoed kampeerder in zijn jonge jaren, had de hele route voor hen uitgestippeld en alle belangrijke punten aangetekend op de kaart. „In Tilff is een prachtig oud kasteel," had hij gezegd. „Dat moeten jullie zeker gaan bekijken als je zover komt. Het kasteel is nu museum en in de zomermaanden mogen toeristen het bezichtigen tegen tien frank entree. Ze hebben daar een beroemde schilderijenverzameling. Schuin tegenover de oprijlaan van het kasteel is een mooie camping aan de oever van de Ourthe."

Maar het kasteel en de beroemde schilderijenverzameling interesseerden Tom en Peter niet zo erg. Ze sjokten doodmoe tegen de steile bergweg op en keken verlangend uit naar het kampeerterrein, dat „Solarium" moest heten en waar volgens vader een heel aardige kampbaas woonde, een man met een verschrikkelijk dikke buik. Links van de weg lag een dal, waardoor de Ourthe stroomde. Aan de overkant van de rivier rezen de rotsen weer steil omhoog, begroeid met laag struikgewas. „Dát zou een prachtige plek zijn om te kamperen," zei Peter, terwijl hij peinzend naar de rotsen over de rivier keek, „je hebt daar 'n prachtig uitzicht."

„Ja, en de camping ligt nota bene onder in het dal," antwoordde Tom teleurgesteld. „Is dát even een sof."

Ze keken lange tijd naar de kleine kampeerplaats beneden hen, waar een verwaarloosd pad heen voerde. Een bijna verveloos bord droeg de naam „Solarium" en dat gele, vervallen huis vlak langs de rivier zou wel de woning van de kampbaas zijn. „Het ziet er niet erg gezellig uit," zei Peter aarzelend. „Zou vader zich niet vergist hebben?"

„Het is jaren geleden dat hij er is geweest," zei Tom, „maar we moesten toch maar eens gaan kijken."

Voorzichtig daalden ze het kronkelende pad af en tenslotte belandden ze toch veilig aan de oever van het bruisende riviertje en bij het vervallen huis van de kampbaas. Verwonderd keken ze om zich heen. Het kamp lag even verlaten als de woning. Er viel geen tent of caravan te bekennen.

„Ik snap er niks van," zuchtte Tom. „Vader zei dat het hier zo gezellig was..."

Ze keken naar het smerige, gele huis. Daar moest die vriendelijke kampbaas wonen, maar niets wees op de aanwezigheid van mensen. Alleen de rivier bruiste in de doodse stilte die over het dal hing.

„Dáár... daar is een mens," zei Peter opeens alsof zij in geen dagen een levend wezen hadden gezien. Tom volgde zijn blik en zag nu ook een eindje stroomafwaarts langs de rivier een grote roeiboot liggen, waarin een oude man naar hen stond te kijken. De man droeg een vaalgrijze vilthoed en een verschoten broek. Hij begluurde de jongens door een verrekijker, alsof ook hij in lange tijd geen mensen had gezien. Maar toen de jongens in zijn richting keken, stopte hij de kijker vlug in zijn broekzak en ging onverschillig een sigaret zitten rollen.

„Wat een rare vent," zei Tom achterdochtig. „Als hij ons bekijken wil, hoeft hij dat toch niet zo stiekem te doen?"

Met hun fietsen aan de hand volgden de jongens het smalle pad langs de rivieroever tot zij bij de roeiboot kwamen. Die lag aan een vlonder gemeerd en op een bord langs de oever stond te lezen dat de oude man personen over de rivier zette voor anderhalve frank en kinderen voor een frank per stuk. Daar zal hij het niet druk mee hebben, dacht Peter met een blik op de trieste eenzaamheid van het dal. De man had bolle ogen en droeg een dikke bril, waardoor hij de tweelingen argwanend bekeek. „Wat moeten jullie bij het huis van de dode man?" vroeg hij in een plat Frans, dat Tom helemaal niet en Peter maar half verstond.

„Dode man?" vroeg Peter verwonderd. „Welke dode man? Wij zoeken de kampbaas van „Solarium"..."

„Man met een erg dikke buik," vulde Tom aan met meer gebaren dan woorden.

De oude veerman gromde verachtelijk. „Dood," beet hij de jongens toe. „Al twee jaar en de camping ligt veel verderop." Hij wees met een breed gebaar naar de overkant van de rivier. „Voor vijf frank zet ik jullie over, fietsen en al."

Tom en Peter voelden daar eigenlijk weinig voor. Zij zagen er de veerman best voor aan dat hij hun de verkeerde weg zou wijzen alleen om die vijf frank te verdienen. Maar er was verder niemand in de wijde omtrek aan wie ze de weg konden vragen en ze waren zo moe, dat ze spoe-

Vervolg op bladzij 26

Onze correspondentie- en ruilrubriek

Correspondentie gevraagd

Bonnie Strik, Oisterwijksebaan 93, Tilburg, wil corresponderen met een meisje of jongen van zestien jaar in België. Bonnie spaart postzegels. • *A. Munnik, P.K.O.laan 125 A, Schiedam*, wil corresponderen met een jongen van veertien of vijftien jaar in het Engels. Hij verzamelt autospeldjes. • *Jeanny v. d. Pas (15), Hoefstraat 167, Tilburg*, zoekt een correspondentievriend van zestien of zeventien jaar. • *Gerda v. Beest, Jeudestraat 185, Zoelen (bij Tiel)*, wil corresponderen met een jongen of meisje van vijftien of zeventien jaar. • *Nynke Harkink (11), Evertsenstraat 43, Amersfoort*, wil corresponderen met een jongen of meisje dat van muziek houdt en niet ouder is dan vijftien jaar. • *Gerard v. Beek, Voirt 7, Nuenen (N-Br.)*, zoekt een correspondentievriend van dertien jaar in Noord- of Zuid-Holland, die lucifermerken, suikerzakjes of filmsterfoto's spaart. • *Maudy Schuin (14), Hunzestraat 7, Amersfoort*, zoekt een correspondentievriend van haar leeftijd. • *Dick van Doorn (14), Rooseveltlaan 386, Utrecht*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Henk Rietbergen (16), Markensestraat 191, Den Haag*, wil corresponderen met jongens en meisjes van zijn leeftijd. • *Ben uit het Broek (16), Rhododendronlaan 6, De Lutte (Ov.)*, zoekt een R.K. correspondentievriendin van ongeveer zestien jaar. • *Lia Bakker (11), van Brakelstraat 25b, Amersfoort*, wil corresponderen met een jongen of meisje, dat van muziek houdt, niet ouder dan vijftien jaar. • *Vredy Lijtsman (15), Dr. Plesmansingel 249, Amstelveen*, wil graag corresponderen met een Frans en een Duits meisje van haar leeftijd. Wie helpt haar aan adressen? • *Thea Rientjes (13), Zwarteweg B 35, Hoonhorst (gem. Dalfsen)*, zoekt een correspondentievriendin, met wie ze postzegels kan ruilen. • *Ria Borgers (16), Huttenstraat 12, Huissen (Gld.)*, zoekt R.K. correspondentievriend of -vriendin van haar leeftijd. • *Carla Romijn (15), Olycanstraat 42, Haarlem*, zoekt een Engelse correspondentievriend. Wie heeft een adres? • *Jack Kraan (12), Kerkstraat 51, Harreveld*, wil corresponderen met een jongen van zijn leeftijd. Jack spaart autoplaatjes. • *Pier Faber (12), Oudland 195, Jelsum (Fr.)*, zoekt een correspondentievriend, liefst een sportman. • *Gert v. Diermen (16), Ponsstraat 11, Bunschoten* en *Aart Koelewijn (15), Dorpsstraat 18, Bunschoten*, willen corresponderen met meisjes van hun leeftijd. • *Johan v. d. Bersselaar (18), Plaggenstraat 33, Eindhoven (Strijp)*, zoekt een correspondentievriendin. • *Irene Pattiapon (15), Kooipark 1, Leiden*, wil corresponderen met een meisje van vijftien of een jongen van zestien jaar uit de omgeving van Arnhem. • *Henk Sieders (16), Eelinkstraat 46, Winterswijk*, zoekt een correspondentievriendin van zijn leeftijd. • *Thea v. d. Heijden (15), Maasdijk 26, Megen (N.Br.)*, wil corresponderen met een meisje uit Tilburg. • *Ferry v. Eldik (15), Seringenlaan 8, Den Helder*, wil corresponderen met een meisje van veertien jaar. • *Winnie Habets (14), Raadhuisstraat 79, Hulsberg (L.)*, zoekt een correspondentievriendin van haar leeftijd om foto's van Elvis Presly te ruilen. • *Ria v. Onna, Dorpsstraat 5, Babberich*, wil corresponderen met een meisje van elf jaar, dat van zwemmen houdt. • *Paula Kelder (14), Grotestraat 145, Nijverdal*, zoekt een correspondentievriendin van veertien jaar. • *Mieke Bergen (11), Reimerswaalstraat 40 III, Amsterdam-West (Osdorp)*, zoekt een correspondentievriendin. • *Herma Krikken (14), Burg. v. Veenlaan 147, Enschede*, wil corresponderen met een jongen van vijftien of zestien jaar.

Vervolg op bladzij 30

PAMELA MANSBRIDGE

Caroline speurt naar misdaad

KORTE INHOUD: *Jane, Derek en Robin Lester willen van hun gespaarde geld in een naburige stad een verjaarscadeau gaan kopen voor hun moeder. Helaas kunnen Jane en Derek niet mee en dus gaat Robin alleen. In een kleine juwelierszaak koopt hij een broche, die de kinderen de volgende dag aan hun moeder cadeau geven. Twee weken later beweert een dame, lady Sudderley, dat de broche die mevrouw Lester draagt haar eigendom is; ze zou hem verloren hebben. Samen met haar rijden Robin en zijn moeder naar de winkel, waar Robin de broche gekocht heeft. De winkelier beweert dat hij Robin nooit eerder gezien heeft. Deze moet de broche aan lady Sudderley afstaan. Als gevolg hiervan wordt er in het dorp over het gezin Lester geroddeld. Op een wandeling ontmoeten de kinderen Caroline Bland, de dochter van lady Sudderley.*

Op het gezicht van Caroline verscheen een uitdrukking van ergernis.

„Begin jij nou asjeblieft ook geen lelijke dingen over hem te zeggen. Die hoor ik al genoeg van mijn vriendin Cynthia."

„Schrijf jij verhalen?" vroeg Robin belangstellend. Caroline maakte op hem de indruk een zeer ongewoon meisje te zijn en hij moest zichzelf bekennen dat ze hem sterk interesseerde.

„Ja, voor m'n plezier. Maar daar hebben we het nu niet over. Ik wil àlles horen over de kwestie van de broche, die mijn moeder had verloren. Dan weet ik haar mening en ook de toedracht, zoals die volgens jullie is geweest. Ik heb een gevoel dat ik het bijzonder interessant zal vinden."

VII

Staande naast haar pony, de teugels in haar hand, luisterde Caroline aandachtig en zonder een enkele keer te onderbreken naar Derek die haar de volledige geschiedenis vertelde van het „extra-speciale verjaarsgeschenk". Hij deed het aanvankelijk schoorvoetend, maar raakte al spoedig in vuur. Aangemoedigd door de intense opmerkzaamheid, welke Caroline aan zijn woorden schonk, deed hij haar ook verslag van de gebeurtenissen, die zich de afgelopen dagen hadden afgespeeld, en liet hij uitkomen hoe het onjuiste verhaal van het jammerlijke geval — het verhaal dat lady Sudderley als waarheid aannam — zich kennelijk in het dorp had verspreid.

„We begrijpen niet hoe dat mogelijk is," besloot Derek. „Want je moeder heeft beloofd het niemand te vertellen."

„Ze bedoelde *niemand in deze streek*," zei Caroline vlug. „Ze kent trouwens weinig mensen in de omgeving. Maar ze heeft mevrouw Galloway het verhaal gedaan, omdat die bij ons logeerde toen mijn moeder de broche verloor. Twee weken geleden kwamen zij samen op onze school om een toneelvoorstelling bij te wonen; mevrouw Galloway zag dat mama het ding weer droeg en ze vroeg hoe het terecht was gekomen."

„Ze heeft, veronderstel ik, gezegd dat ik het heb gevonden," mompelde Robin verstoord. Hij wist dat het niet eerlijk was Caroline erop aan te zien dat haar moeder hem vals had beschuldigd, maar hij kon toch niet nalaten haar te laten blijken dat hij onvriendelijk over lady Sudderley dacht.

„Ja, en van haar standpunt gezien, kon ze gelijk hebben," zei Caroline. Haar stem had opnieuw een gereserveerde, pedante klank. „Persoonlijk geloof ik niet dat ze gelijk heeft, maar zoals het geval er op het moment voor staat, is dat moeilijk te bewijzen. Iemand, die jullie geen van beiden kent, moet een keuze doen. En ik moet tot mijn spijt verklaren dat onder deze omstandigheden mijn moeder geneigd is eerder een volwassene dan een

kind te geloven. Is op jouw school de zomervakantie al begonnen?"

Deze laatste, plotselinge vraag richtte ze tot Jane, die haar hoofd schudde en antwoordde:

,,Nog niet. Onze vakantie begint aanstaande woensdag."

,,Mooi." Om een reden die de anderen niet duidelijk was, knikte Caroline vergenoegd. ,,De mijne is afgelopen donderdag begonnen. Ik ben op kostschool, weet je. Ik vroeg dat omdat ik veronderstel dat je in Mayford op school bent en ik een idee begin te krijgen. Maar ik moet er nog even over denken en het uitwerken. Hebben jullie telefoon?"

,,Ja", zei Derek. ,,Ons nummer is Mayford 7107."

Caroline sprak wel een beetje erg bazig, iets dat de drie Lesters een beetje ergerde, maar hen er toch toe bracht haar vragen zonder aarzelen te beantwoorden. Ze haalde een dun notitieboekje, gebonden in rood leer, uit de zak van haar short, schroefde het potlood, dat erin stak, los en schreef het nummer op een blanco bladzijde. ,,Dank je. Ik bel vanavond op. Hoe laat zijn jullie thuis?"

Derek keek op zijn horloge. ,,Ongeveer half acht," antwoordde hij. ,,Maar luister eens even: als je ons opbelt, wil m'n moeder weten wie jij bent en zo. We hopen nog steeds dat ze het verhaal dat over ons de ronde doet in het dorp niet te weten komt. Want het zou haar zenuwachtig maken."

Caroline keek hem afkeurend aan. ,,Je bent er volkomen naast," verklaarde ze. ,,Ik durf te wedden om wat je maar wilt dat het haar vandaag of morgen toch ter ore komt, hetzij de gunstige, hetzij de ongunstige lezing. En in elk geval, deze kwestie moet worden opgehelderd. Maar" — Caroline keek even nadenkend voor zich uit — ,,op het moment is het misschien beter je moeder niet meer te vertellen dan absoluut noodzakelijk is. Ze is waarschijnlijk net als alle volwassenen en ze zou mijn plannen kunnen bederven als ze er te veel van wist. Zeg haar maar dat ik een vriendin van jullie ben." Ze liet haar stem enige tonen zakken tot de diepe, dramatische klank, die ze blijkbaar erg interessant vond, en voegde eraan toe: ,,En geloof me — ik bén jullie vriendin. Die man, Smith, mag zijn gerechte straf niet ontgaan. Onschuldigen moeten van alle blaam worden gezuiverd."

Jane en Derek waren er niet zeker van of Caroline grappig wilde zijn, maar een blik op haar ernstig gezicht overtuigde hen dat ze elk woord meende en het lukte hun de glimlach, die hen bijna was ontsnapt, te bedwingen.

,,Het is reuzeaardig van je te proberen de zaken recht te zetten," zei Derek. Hij had besloten de kennelijk goede bedoelingen van Caroline te waarderen, zelfs al was haar manier van optreden nogal zonderling. ,,We zouden het al prettig vinden als je erin slaagde je moeder tot de overtuiging te brengen dat Robin de waarheid heeft verteld. Maar ze zal er misschien op tegen zijn dat je vriendschap met ons hebt gesloten."

Caroline besteeg de pony. ,,O, dat komt ze voorlopig niet te weten," zei ze. ,,Zij en Stief zijn namelijk in Frankrijk, waar ze een autotoer van twee of drie weken maken. Er is niemand thuis behalve meneer en mevrouw Jacobs, die bij ons in dienst zijn, en ik."

,,Dan zul je je wel erg eenzaam voelen," merkte Jane op. ,,Waarom hebben zij. . . ik bedoel. . . moest jij hier blijven in plaats van met hen mee te gaan?"

Iets als een glimlach verscheen om de lippen van Caroline, het eerste flauwe teken van humor dat ze toonde. ,,Niet bepaald," zei ze. En na een moment voegde ze eraan toe: ,,De kwestie is: ze weten helemaal niet dát ik op Maybury Place ben. Zij denken dat ik bij de familie Galloway in Devon logeer. Meneer en mevrouw Galloway zijn de ouders van Cynthia; ik zou daar drie weken blijven. Maar Cynthia is een onuitstaanbaar wicht geworden; ik kan haar eenvoudig niet meer luchten. Eergisteren hebben we een ruzie gehad dat de spaanders eraf vlogen; ik ben toen meteen vertrokken en hierheen gekomen. Ik had naar mijn grootmoeder in Londen kunnen gaan, maar Londen is zo'n trieste stad en ik had een beetje heimwee naar Brownie. Meneer en mevrouw Jacobs waren woest toen ik opeens voor hun neus stond. Zij wilden dat ik terugging naar de familie Galloway en ik moest mama telegraferen en oma opbellen en nog een heleboel dingen meer. . . Maar zij zijn nou bedaard. Ik heb mevrouw Jacobs weten over te halen mevrouw Galloway op te bellen, met het resultaat dat ze mijn spullen zal terugsturen. Daarom draag ik nu geen rijbroek; die is ook nog bij Cyn-

Caroline luisterde aandachtig toe.

thia. Er zijn ook nog wat kleren van me in ons Londense huis, maar dat is nu gesloten. Ik hoop dat mevrouw Galloway een beetje voortmaakt met het terugzenden van mijn koffer. Het is allemaal erg lastig en vervelend, maar na de herrie tussen Cynthia en mij had ik geen andere keus dan de deur uit te lopen. Jij zou in mijn plaats hetzelfde hebben gedaan."

Derek schudde het hoofd en keek haar aan, half lachend, half verbaasd.

„Je bent de deur uitgelopen, zeg je?" merkte hij op. „Alles goed en wel, maar hoe ben je thuisgekomen? Ook lopend?"

„Per trein natuurlijk. Dat was heel eenvoudig. Ik heb wel meer alleen gereisd."

„Maar hoe kwam je aan. . . ik bedoel — als wij helemaal van Devon naar huis wilden reizen, zouden we dat niet kunnen betalen!" verklaarde Derek. „Of had je een kaartje?"

„Nee, maar Stief heeft me tien pond voor de zomervakantie gegeven en ik had dus geld genoeg om de treinreis te betalen."

„Tien *pond*?" echode Robin ongelovig. Hij vond het een kolossale som.

„Eh. . . ja. Stief heeft niet graag dat ik zonder geld ben als ik bij vriendinnen logeer. Ik ben trouwens van plan er zuinig op te zijn en het grootste gedeelte te sparen." De uitroep van Robin scheen Caroline een beetje in verlegenheid te brengen en ze vervolgde haastig: „Het wordt hoog tijd voor me naar huis te gaan. Ik bel om ongeveer kwart voor acht op. Sluiten jullie het hek? Ik ga de andere kant op."

Ze wuifde nog een keer en de pony draafde dwars het veld over, naar een hek aan de tegenovergestelde zijde.

Precies kwart voor acht die avond rinkelde de telefoon. Jane liep vlug naar de hal en nam de hoorn van de haak.

„Met Jane Lester. Ben jij het, Caroline?"

„Ja. Luister goed." De stem van Caroline klonk schel door de telefoon, maar was tevens heel duidelijk, zo duidelijk, dat Jane de vrees bekroop dat de woorden wellicht ook buiten de hal hoorbaar zouden zijn. Ze drukte de hoorn tegen haar oor om het geluid voor ieder ander te dempen. „Zeg je moeder dat je morgen een beetje later dan gewoonlijk thuiskomt. Je bent op de meisjesmulo in de Hartleystraat, veronderstel ik?"

„Ja."

„Dan wacht ik daar morgenmiddag op je als de school uitgaat. Hoe laat is dat?"

„Vier uur."

„Mooi. Ik sta om vier uur aan de overkant van de straat. Op het moment kan ik je niet meer vertellen, maar morgen hoor je alles van me. Dag!"

Jane wilde nog iets vragen, maar een korte klik bewees haar dat aan de andere kant de haak was opgehangen.

„Wie is Caroline?" informeerde mevrouw Lester vanuit de keuken, terwijl Jane terugging naar de huiskamer. „Een van je schoolvriendinnen?"

„Nee. Ze is niet op mijn school. Maar ze wil me morgen na schooltijd spreken. Dus als u geen bezwaar hebt, kom ik morgen iets later thuis. Niet veel later, denk ik."

Jane hoopte dat haar moeder niet meer vragen zou stellen.

„Dat is goed," antwoordde mevrouw Lester. Ze kwam achter Jane het vertrek binnen met een schaal brood en vier pasteitjes op een schotel. „Probeer in elk geval tegen zes uur thuis te zijn. En nu allemaal aan tafel. Jullie zullen wel een flinke eetlust hebben na zo'n stevige wandeling."

Toen Jane de volgende middag door de brede schoolpoort naar buiten kwam, dacht ze eerst dat Caroline niet was gekomen. Ze moest tweemaal kijken naar het meisje dat aan de overzijde van de straat stond vóór ze haar herkende.

Caroline droeg een verschoten katoenen

Ze wuifde nog een keer en de pony draafde dwars het veld over.

jurk, die haar veel te kort was; de zoom hing los en de stof vertoonde twee scheuren. Haar blote voeten staken in een paar onfrisse zeildoekschoenen met rubberzolen; een vuile smeer boven haar ene oog en een gehavend, door de motten aangevreten, veel te groot wollen vest droegen er ten overvloede toe bij haar een onverzorgd, min of meer ongunstig uiterlijk te verlenen. Aan haar ene arm hing een grote, gore linnen tas. Op haar gezicht verscheen een enigszins bezorgde uitdrukking, terwijl Jane, na een blik links en rechts, de straat overstak.

,,Ik had geen idee dat je een uniformjurk en een hoed zou dragen," zei ze, nadat Jane haar had bereikt. ,,Ik dacht dat een dergelijk voorschrift alleen voor kostscholen gold."

,,Op onze school bestaat die gewoonte ook," zei Jane. ,,Maar wat komt dat erop aan?" Ze staarde Caroline verbaasd aan. ,,En waarom ben je zo. . . zo sjofel gekleed? Je koffer met kleren is zeker nog niet gekomen? Maar had je niet beter de short, die je gisteren droeg, kunnen aantrekken? Dat broekje zag er netter uit dan deze jurk."

Caroline maakte een gebaar van ongeduld. ,,Natuurlijk heb ik thuis wel spullen, die behoorlijker zijn. Maar dat ik er zo uit zie is noodzakelijk voor de uitvoering van het plan dat ik heb bedacht. Ik heb zelf de zoom losgetrokken en twee scheuren gemaakt." Ze liet haar ogen kritisch over de gestalte van Jane gaan. ,,Jij moet ook een haveloos voorkomen hebben, precies als ik. Je moet daarom je blazer uittrekken en je hoed afzetten — die stoppen we in mijn tas. Ik hoop dat je hoed niet gekneusd wordt. Ik heb een oude katoenen jurk bij me. Schiet die aan over je schooluniform."

„Je moet ook een haveloos voorkomen hebben precies als ik."

,,Wat wil je eigenlijk beginnen?" vroeg Jane verbijsterd. ,,En ik kan het hier in elk geval niet doen," protesteerde ze. ,,Is het de bedoeling dat we ons vermommen?"

Caroline nam haar bij een arm en zij liepen samen de straat uit. ,,Ja, min of meer. We gaan de eerlijkheid van die meneer Smith op de proef stellen. Vóór ik definitieve plannen maak, moet ik zekerheid hebben wat voor iemand hij is. Begrijp je? En die zekerheid kan ik alleen verkrijgen als ik hem persoonlijk spreek en zie."

,,Maar daarvoor is het toch niet nodig dat we ons zo potsierlijk verkleden?" zei Jane verbijsterd. ,,Als je hem wilt ontmoeten, hoef je slechts zijn winkel binnen te gaan en te vragen of je een paar artikelen mag zien. Nietwaar?"

Caroline schudde het hoofd. ,,Dat is niet voldoende," verklaarde ze. ,,Als we een dergelijke taktiek volgen, krijgen we geen zekerheid of hij al of niet eerlijk is. Ik moet een bewijs hebben. Of in elk geval iets dat ik als een bewijs beschouw. Ik heb gisteravond een plan bedacht."

Het bleek Jane uit het verhaal van Caroline dat haar plan hierop neerkwam: ze had thuis wat sieraden en voorwerpen bijeengegaard, met de bedoeling ze aan meneer Smith te koop aan te bieden en daarbij door haar manier van doen de indruk te wekken dat ze niet eerlijk aan de spullen was gekomen.

,,Wanneer hij erop ingaat en bereid is de dingen te kopen," besloot Caroline, ,,ga ik spijkers met koppen slaan."

,,Spijkers met koppen slaan?" echode Jane. ,,Wat bedoel je daarmee?"

Het plan leek haar onnodig ingewikkeld; ze kon niet inzien dat met de uitvoering daarvan iets gewonnen kon worden. Ze wist immers dat meneer Smith oneerlijk was en had geen bewijs nodig.

,,Wel, dan kunnen we tegenover iedereen bewijzen dat hij een boef is," antwoordde Caroline op een toon, die een een beetje verbaasd klonk. ,,Dat is de enige weg, die we moeten volgen. Het heeft geen nut de mensen alleen maar te vertellen dat hij er oneerlijke praktijken op na houdt; je moet je beweringen kunnen bewijzen. Ik heb ook al een idee hoe dat voor elkaar kan worden gebracht. Het is me aan de hand gedaan door het boek dat ik gisteren las. Maar dat is van later zorg, één ding tegelijk. Ik moet me eerst overtuigen met wat voor individu ik te maken heb."

De laatste zin klonk op een toon, die ze kennelijk in een film had gehoord. Bijna had Jane aan het spel meegedaan door te antwoorden: ,,Heel goed, inspecteur," maar ze bedacht nog net op tijd dat Caroline heel ernstig was. Ze slikte de woorden dus weer in en zei in plaats daarvan: ,,Wat wil je proberen hem te verkopen?"

Caroline zuchtte. ,,Niet veel, jammer genoeg. Ik wou dat ik meer dingen had kunnen meenemen. Ik heb een vaasje uit de eetkamer meegenomen en een paar oorbellen, die mama me jaren geleden heeft gegeven om mee te spelen. Ook een zilveren armbandje dat ik van mijn grootmoeder heb gekregen en dan nog een inktpot, gesierd met koperen tierelantijntjes, van de schrijftafel in de studeerkamer. Meer echt geschikte dingen waren er niet."

Wordt vervolgd

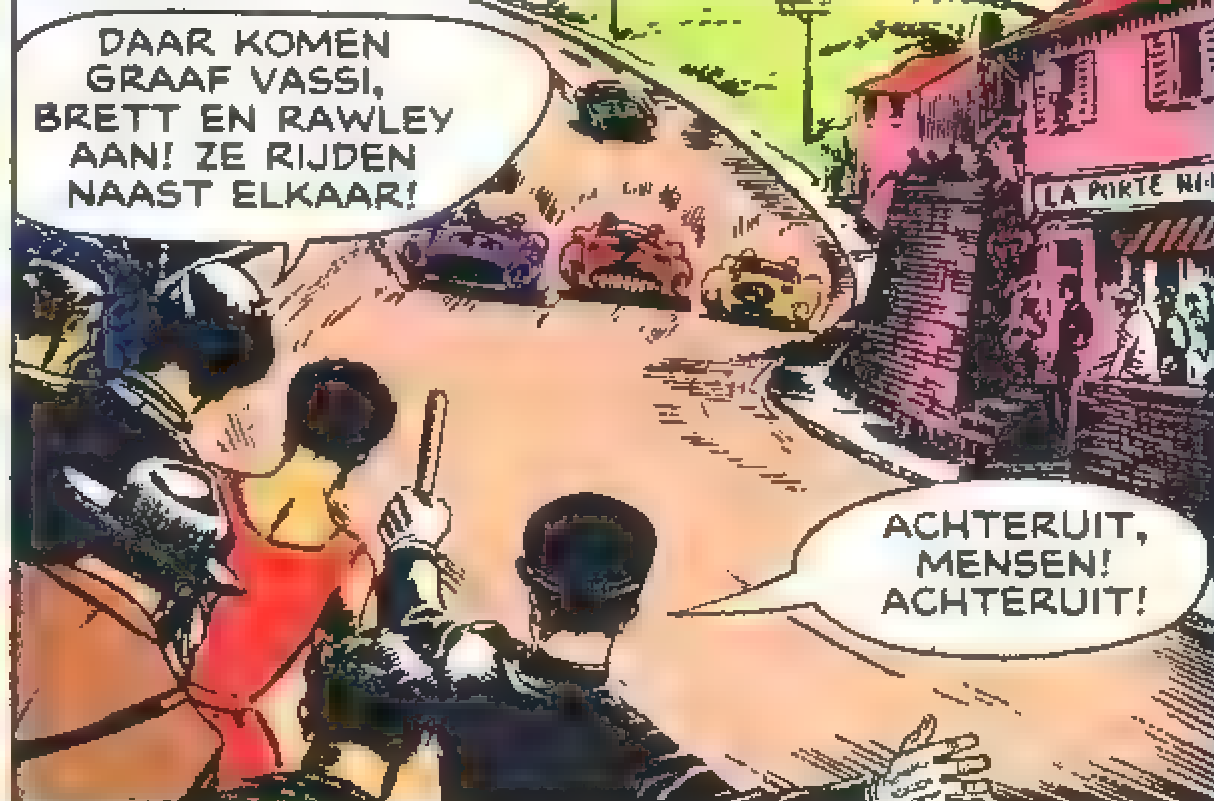
Ted en Tom

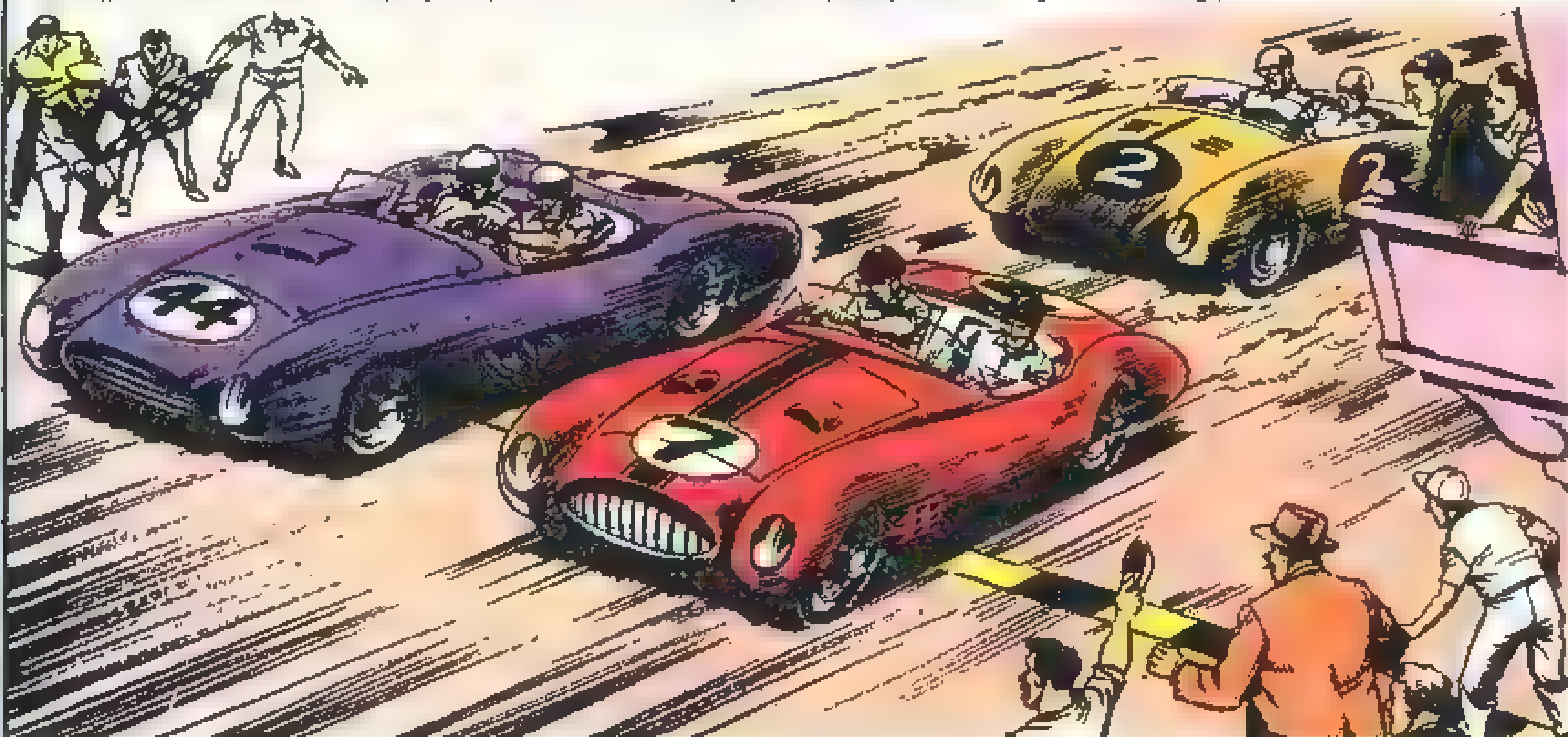
en de monsterrace

TED RAWLEY EN TOM BOYCE DEDEN IN EEN METEOOR-SPORTWAGEN MEE AAN EEN INTERNATIONALE AUTORACE DOOR EUROPA EN AFRIKA. EEN ANDERE RENNER, BURT MALDON, HAD IN OPDRACHT VAN ENE MENEER EXE GEPROBEERD HEN UIT TE SCHAKELEN, MAAR DIE OPZET WAS MISLUKT.

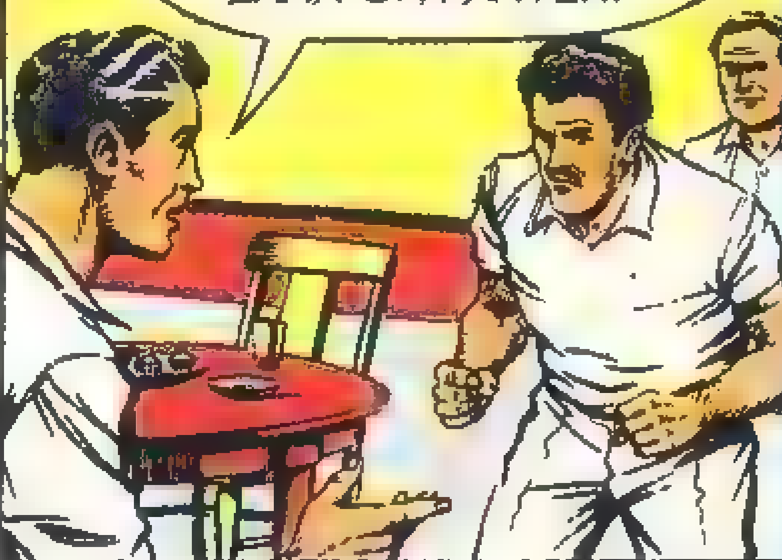

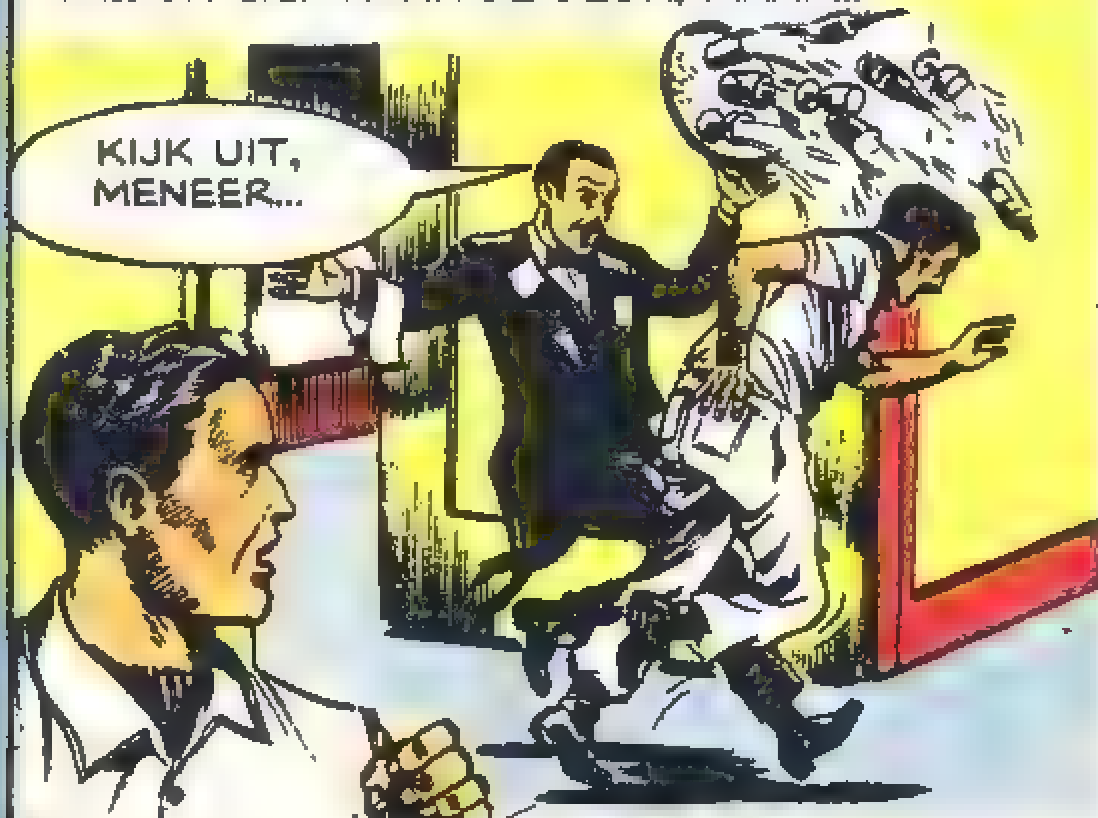
TED DACHT DAT MALDON WRAAK HAD WILLEN NEMEN VANWEGE EEN RUZIE DIE ZE VÓÓR DE RACE SAMEN GEHAD HADDEN. MAAR IN WERKELIJKHEID WILDE MALDON IN OPDRACHT VAN ENE MENEER EXE TED ONSCHADELIJK MAKEN.

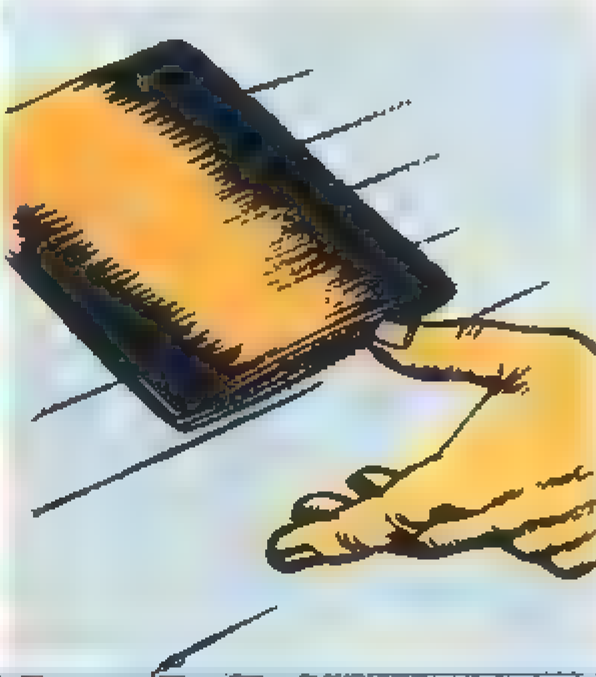

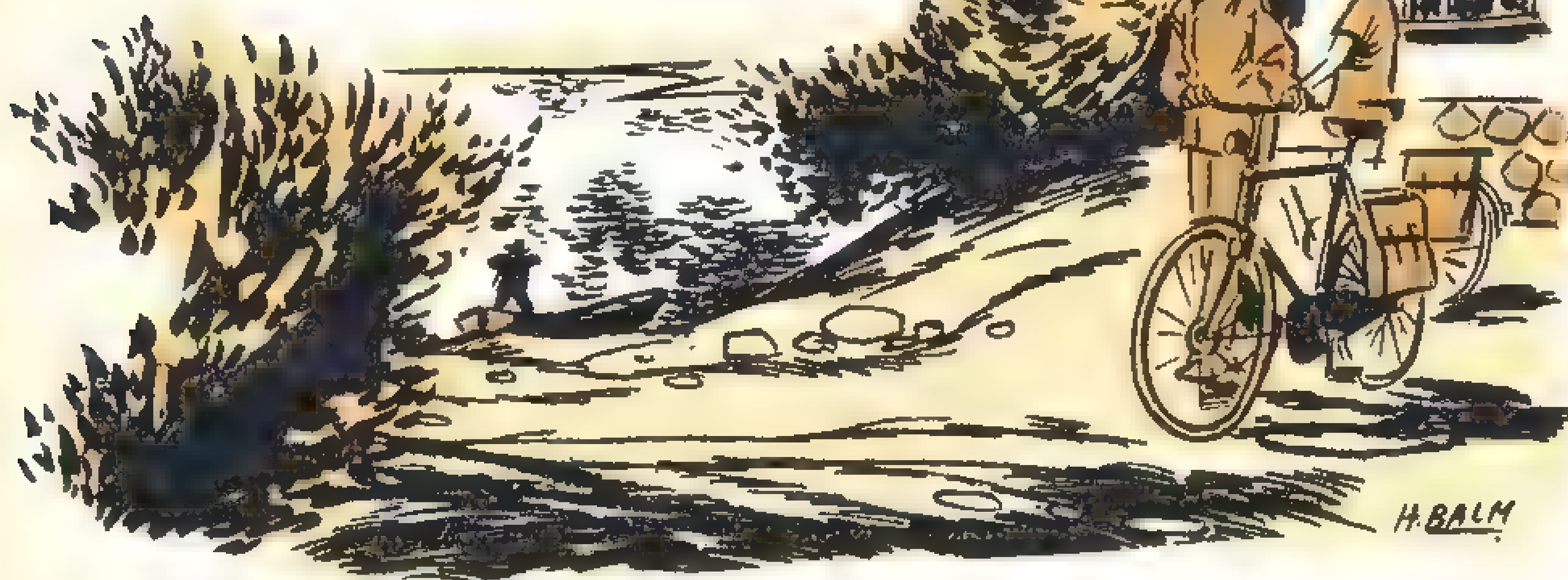

Het licht in de dakgoot

Vervolg van bladzij 18

dig het volgende kamp hoopten te bereiken. Na een blik van verstandhouding besloten ze de man maar te vertrouwen en ze lieten zich over de rivier varen. Ze keken bezorgd naar de hoge rots, die aan de overkant loodrecht uit het water scheen op te rijzen, maar toen ze waren overgezet, viel het nogal mee. Er liep een smal voetpad juist tussen de rivier en de rotswand. Dat moesten ze volgen, zei de veerman, en dan zouden ze binnen het kwartier aan de volgende camping komen. Hij grijnsde, terwijl hij de jongens nakeek en roeide weer terug naar zijn steiger.

Met een bezwaard hart volgden de tweelingen het smalle pad, dat al gauw van de rivieroever afweek en door dicht struikgewas rond de berg omhoog begon te slingeren. Fietsen was hier onmogelijk en toen ze aan een tweesprong kwamen, kozen ze op goed geluk het linkse pad. „Ik geloof nooit dat we die vent kunnen. . . vertrouwen. . ." hijgde Tom. „Er is vast geen camping op deze berg. . ."

Peter zweeg somber, maar toen ze een goed uur geklommen hadden, steeds de fietsen naast zich voortduwend, bleven er nog maar twee mogelijkheden over: óf de veerman had hun opzettelijk de verkeerde weg gewezen óf ze waren sinds de tweesprong verdwaald. Plotseling hielden ze de pas in. Het rotspad hield ineens op boven op de top van de berg tussen het dichte struikgewas. Voorzichtig kropen ze op handen en knieën nog wat verder en toen kon Tom een kreet van bewondering niet onderdrukken. Ze waren op een vooruitspringende rotspunt gekropen en van daar af hadden ze zo'n prachtig uitzicht over het Ourthedal, dat ze hun vermoeidheid en teleurstelling op slag vergeten waren. Diep beneden hen kronkelde de rivier zich als een zilveren lint door het dal. In een bocht, honderden meters lager, zagen ze het bootje van de veerman aan het steigertje liggen als een stuk speelgoed. Aan de overkant van de rivier ontdekten ze nu ook het kasteel, waar vader over had gesproken. Het was een groot, vierkant bouwwerk met zware gevechtstorens op de hoeken en omringd door een hoge muur. Veel verder naar het zuiden zagen ze de spits van een kerktorentje tussen de bomen oprijzen. Daar moest het dorpje Tilff liggen, veronderstelde Peter. Tom knikte zwijgend. Hij genoot intens van het prachtige uitzicht. Aan de overkant van de Ourthe denderde een speelgoedtreintje door het dal met een lange sleep kolenwagens achter zich aan. Tom voelde zich Gulliver in het land van de lilliputters en maakte zich geen zorgen meer over het feit dat ze verdwaald waren. „Dan slaan we ons tentje hier maar op," lachte hij. „We hebben nog drinken in de veldflessen en eten genoeg tot morgenmiddag. Morgen bij daglicht zullen we veel veiliger de weg naar het dal terugvinden."

Peter moest hem gelijk geven. De zon stond al laag aan de hemel en het zou spoedig te donker worden om met de fietsen het steile bergpad af te dalen. Ze genoten nog een tijdje van hun hoge uitkijkpost, toen kropen ze terug van het plateau tot waar hun fietsen stonden. Daar sloegen ze het sheltertje op en aten een stapel boterhammen. Vroeger dan anders kropen de jongens in hun slaapzakken en voor de duisternis zich over het Ourthedal had uitgespreid, sliepen ze. . .

Ze zouden misschien niet meer aan het huis van de dode man gedacht hebben, als Tom niet midden in de nacht was wakker geschrokken door het gefluit van het kolentreintje, dat ijverig door het dal pufte. Tom kwam voorzichtig overeind en kroop op handen en knieën naar de rotspunt, vanwaar je overdag zo'n prachtig uitzicht had over het dal. Het was een zeer heldere nacht. De maan bescheen het dal en het zilveren lint dat de Ourthe moest zijn. Zelfs het huis van de dode man was duidelijk te onderscheiden en heel diep, in de bocht van de rivier, zag Tom het bootje van de veerman liggen. Ook het kasteel tekende zich met zilveren lijnen af tegen de donkere bomen.

Toen. . . opeens. . . Hee, maar dat moest verbeelding zijn. . . Tom keek scherp toe. Ja, nu zag hij het weer. Een klein lichtvlekje, dat zich langzaam voortbewoog langs een van de dakgoten van het kasteel. . . Nu zag hij het duidelijker; het lichtje werd gedragen door een mens, want het bewoog beverig op en neer, alsof de drager aarzelend zijn stappen zette in de dakgoot. Opeens verdween het.

Tom kroop terug naar de tent en maakte zijn broer wakker. „Wat is er?" bromde Peter slaperig. „Ik lig net zo lekker. Ga toch maffen, jò." Maar toen Tom hem klaar wakker had gemaakt en verteld had wat hij bij het kasteel gezien had, vond Peter het verhaal toch wel lollig. „Het zal de geest van een oude roofridder geweest zijn, die geen rust kan vinden," grapte hij.

Behoedzaam kropen ze samen naar de rand van het plateau, maar er was aan het kasteel niets vreemds te zien. „Je zult gedroomd hebben," grinnikte Peter, „of de maan heeft op de leien van het dak geschenen en. . ."

„Ja, en nu schijnt de maan zeker door dat raam ginds naar búíten," zei Tom.

„Verdraaid," schrok Peter, „je hebt gelijk." Samen keken ze gespannen naar het kleine lichtcirkeltje, dat zich nu aarzelend bewoog achter een van de ramen onder de daklijst. Ineens verdween het licht, maar even later was het achter een ander raam weer zichtbaar.'

„En de boot," zei Tom. „De boot van de veerman is weg."

„De veerman zal naar huis zijn," veronderstelde Peter. „Je dacht toch niet dat die oude man de hele nacht op passagiers bleef wachten?"

„Maar zo net was hij er nog," zei Tom opgewonden. „O kijk, daar gaat ie."

Peter keek in de aangeduide richting en nu zag hij het ook. Het bootje van de veerman bewoog zich rond een bocht in de rivier en kwam tenslotte stil te liggen vlak bij een van de hoektorens van het kasteel. „Wat raar," zei Peter aarzelend. „Zou die oude man zo laat nog in zijn boot zijn geweest en óók dat lichtje ontdekt hebben? Misschien is hij wel in zijn eentje op onderzoek uitgegaan."

De jongens bleven nog een tijdlang naar het kasteel liggen kijken, maar er was geen lichtje meer te zien. De kille nacht-

wind en de slaap deden hen naar de tent verlangen. „Ik kruip weer lekker in mijn slaapzak," zei Peter tenslotte. „Wat hebben wij eigenlijk met dat kasteel te maken? Misschien is daar een nachtwaker, die zijn ronde doet door de zalen."

„En door de dakgoot zeker ook," weerlegde Tom. „Heb jij ooit van een nachtwaker gehoord, die door de goten loopt?"

„Daar komt het bootje weer," onderbrak Peter hem. „Die oude man is dus tóch op onderzoek uit geweest."..

Ze volgden van hun hoge uitkijkpost het bootje, dat zich losmaakte van de rivieroever en langzaam tegen de stroom in worstelde in de richting van het aanlegsteigertje. „Die oude man moet geweldig sterk zijn om heel alleen die zware boot tegen de stroom op te roeien," zei Tom bewonderend.

„Of... als hij nu eens niet meer alleen is," peinsde Peter. „Als hij de nachtwaker van het kasteel is gaan ophalen, dan is alles duidelijk. Dan roeien ze nu samen en gaan rustig naar huis."

„Nee," hield Tom koppig vol, „nachtwakers hebben niets met dakgoten te maken en bovendien varen ze nu naar het huis van de dode man."

Inderdaad, het bootje was de aanlegsteiger al gepasseerd en voer naar de vervallen woning bij het verlaten kampeerterrein. Heel diep beneden zich konden de jongens zien dat de veerboot aanlegde bij de achterzijde van het gele huis. Nu hun ogen steeds beter aan de schemer begonnen te wennen, ontdekten ze ook de drie piepkleine, donkere gedaanten, die zich tussen de boot en het huis bewogen. Maar wat ze daar uitvoerden viel van deze hoogte niet te onderscheiden. „Licht," fluisterde Tom even later opgewonden.

„Kijk, net zo'n lichtje als daarstraks in het kasteel." Peter knikte. Ze hadden het allebei tegelijk gezien: een klein lichtvlekje achter een van de ramen van het verlaten huis. Opeens was het weer verdwenen en alles bleef nu donker. Nog wat later gleed de veerboot naar zijn aanlegsteiger terug en de drie zwarte figuurtjes verdwenen langs het rotspad in de richting van de grote weg. Het huis van de dode man lag nu even donker en verlaten als het kasteel met de vier torens en de boot van de veerman. Het hele dal ademde rust en stilte.

Tom en Peter werden pas wakker toen de zon al hoog aan de hemel stond. Na een stevig ontbijt daalden ze voorzichtig het slingerpad af tot ze bij de rivier waren. Aan de overkant van de Ourthe lag de veerboot, maar de oude man was er niet. Die zou nog wel slapen na zijn nachtelijk karwei. Ook bij het huis van de dode man viel geen beweging te bespeuren.

„We zitten wel aan de verkeerde kant van de rivier," besloot Peter, die over de kaart gebogen zat, „maar als we de rivier stroomopwaarts volgen moeten we tóch in Tilff komen."

„Er zal daar best een brug zijn. Of minstens een veerpont," viel Tom hem bij. „En volgens de kaart moet daar ook een camping zijn."

Peter knikte. „Die oude man heeft ons dus opzettelijk in de verkeerde richting gestuurd. En nu vertrouw ik zijn geheimzinnig gedoe van vannacht ook niet meer." Hij aarzelde. „Als we... als we de politie eens gingen inlichten?"

Tom haalde zijn schouders op. „Ons Frans is niet al te best," wierp hij tegen, „en bovendien: wát weten we eigenlijk precies? Alleen dat we licht hebben gezien bij het kasteel en later in het huis van de dode man. Nou ja, en dat de veerman vannacht gevaren heeft. Maar wat bewijst dat alles bij elkaar?"

„Dat jij te bang bent om een beetje Frans te praten," lachte Peter. „Vannacht vond je alles nog zo belangrijk en verdacht, maar nu ik voorstel om de politie erin te mengen, krabbel je terug."

Tom moest zich gewonnen geven en gehoorzaam volgde hij zijn broer in de richting van het dorp.

In het begin viel het erg tegen. Ze hadden meer dan een uur nodig om de brug te vinden en toen ze eindelijk in het dorp aankwamen, hadden ze de grootste moeite om de commissaris aan het verstand te brengen wat zij die nacht hadden beleefd. De man verstond geen woord Nederlands en de jongens kenden maar bitter weinig Frans. Tenslotte werd er iemand bijgehaald die beide talen sprak, maar die lachte hen vierkant uit. Zeker, zeker, hij wist de camping met het huis van de dode man wel te liggen, een paar kilometer buiten het dorp. Het kasteel kende hij ook. Maar wat de jongens vertelden over lichtjes in de dakgoot en over de oude veerman leek hem gewoon een verzinsel.

In het huis van de dode man vond de politie heel de buit terug.

Bovendien was er geen enkele melding binnengekomen over inbraak of...

Op dat ogenblik rinkelde de telefoon op het bureau van de commissaris. In rad Frans beantwoordde deze de oproep, die van de politie uit Luik bleek te komen, en het volgende moment stond het hele politiebureautje op zijn kop. De commissaris sprong op en keek Tom en Peter scherp aan. Toen schreeuwde hij opgewonden Franse volzinnen in de telefoon. En tenslotte smeet hij de hoorn op het toestel en begon tegen een agent te schreeuwen. Er kwam nog een agent binnen en weer rinkelde de telefoon. Even later reed met luid geraas een politiewagen voor en de jongens werden vriendelijk verzocht in te stappen. Tom en Peter grinnikten eens en lieten zich meeslepen, eerst naar het hoofdbureau in Luik, waar ze hun hele verhaal nog eens moesten vertellen, en toen naar het kasteel, waar gehelmde agenten de toegangen bewaakten. Het bleek dat er inderdaad was ingebroken die nacht. De zaalsuppoost had pas een uur geleden alarm geslagen toen hij aan zijn rondgang begon. Er werden een paar kostbare schilderijen vermist, maar de politie had nog geen enkel spoor van de dieven... Tót Peter en Tom eraan te pas kwamen. Die werden opeens de helden van de dag, want in het huis van de dode man, verborgen op de wrakke zolder, vond de politie heel de buit terug. De inbrekers hadden de schilderijen daar opgeslagen om rustig de tijd af te wachten voor verder transport. Zo dicht bij het kasteel zou de politie de buit immers nooit zoeken. En die nachtelijke tocht over het water zou elke speurhond het spoor doen verliezen... Bovendien was de oude veerman een onverdacht persoon, die nooit eerder met de politie in aanraking was geweest.

Ja, het was allemaal heel handig in elkaar gezet. Maar nog diezelfde avond vermeldden de kranten: *Grote schilderijendiefstal in kasteel Boule d'or binnen één dag opgehelderd. Twee Nederlandse jongens, die hun ogen open hadden toen iedereen sliep, gaven de politie een tip, die tot aanhouding van de dieven heeft geleid*

Tom en Peter hebben een halve dag vakantie besteed om alle kranten uit te spellen en later hebben ze de hele stapel mee naar huis genomen om te laten zien. „Dát hebben jullie in ieder geval gewonnen," zei vader Blom, „je cijfer voor Frans zal met Kerstmis wel hoger zijn."

„En dít," zei moeder Blom, terwijl ze een brief van een verzekeringsmaatschappij omhooghield. De brief deelde in zakelijke termen mee, dat aan de heren P. en T. Blom zou worden uitbetaald de somma van vijftigduizend Belgische franken, als beloning voor aan de maatschappij bewezen diensten in de nacht van 20 op 21 augustus 1962...

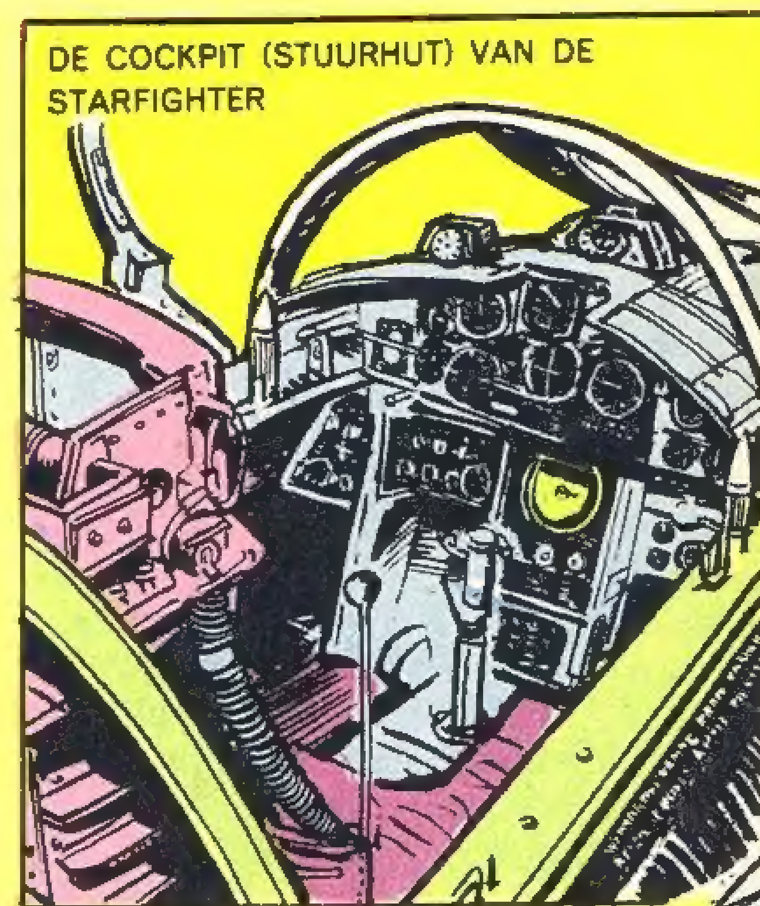
En van dát geld zullen de tweelingen nog menig jaar vakantie kunnen houden.

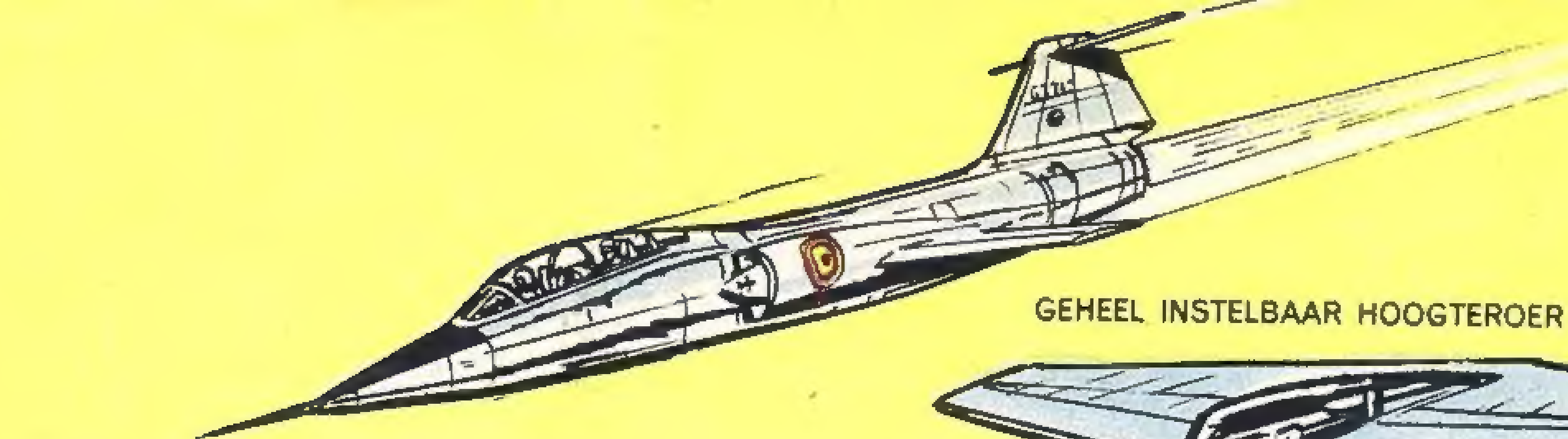
De F-104G Super Starfighter

De eerste door de Lockheedfabrieken gebouwde Starfighter schoot in 1952 het Amerikaanse luchtruim in. Het toestel werd genadeloos getest door ervaren testpiloten, die al gauw tot de conclusie kwamen dat er een nieuwe ster op het straaljagertoneel was verschenen. De Amerikaanse luchtmacht bestelde ongeveer driehonderd toestellen en dat was de eerste stap naar de zegetocht van de Starfighter. Verscheidene landen volgden en het totaal reeds gebouwde en nog te bouwen toestellen is nu gestegen tot ruim tweeduizend. Duitsland bestelde in 1959 de F-104F Starfighter, maar was niet tevreden over de prestaties, die het toestel kon leveren. In samenwerking met de Lockheedfabrieken werd toen een nieuwe uitvoering ontworpen, die zich uiterlijk alleen van de F-104F onderscheidde door het grotere richtingsroer.

Binnen in de romp werd veel vernieuwd. Om onder alle weersomstandigheden te kunnen vliegen en daarbij nog verschillende taken te kunnen vervullen heeft men het instrumentarium uitgebreid. Deze uitvoering kreeg de naam F-104G (G van Germany = Duitsland). De F-104G heeft onder andere een stuurstoel, die in geval van nood boven uit het vliegtuig wordt geschoten. Dit in tegenstelling met de F-104F, waar de schietstoel onder uit de romp wordt geschoten. Het toestel kan steil omhoogklimmen met een snelheid die tweemaal zo groot is als die van het geluid.

Waarom moeten de huidige straaljagers zo snel en zo hoog kunnen vliegen? De naam jachtvliegtuig zegt het al: de toestellen worden gebruikt om eventuele vreemde indringers te onderscheppen. De F-104G is voor deze taak uitstekend geschikt; hij kan onder elke weersomstandigheid, zowel 's nachts als overdag, als bommenwerper of fotovliegtuig zijn opdrachten uitvoeren.

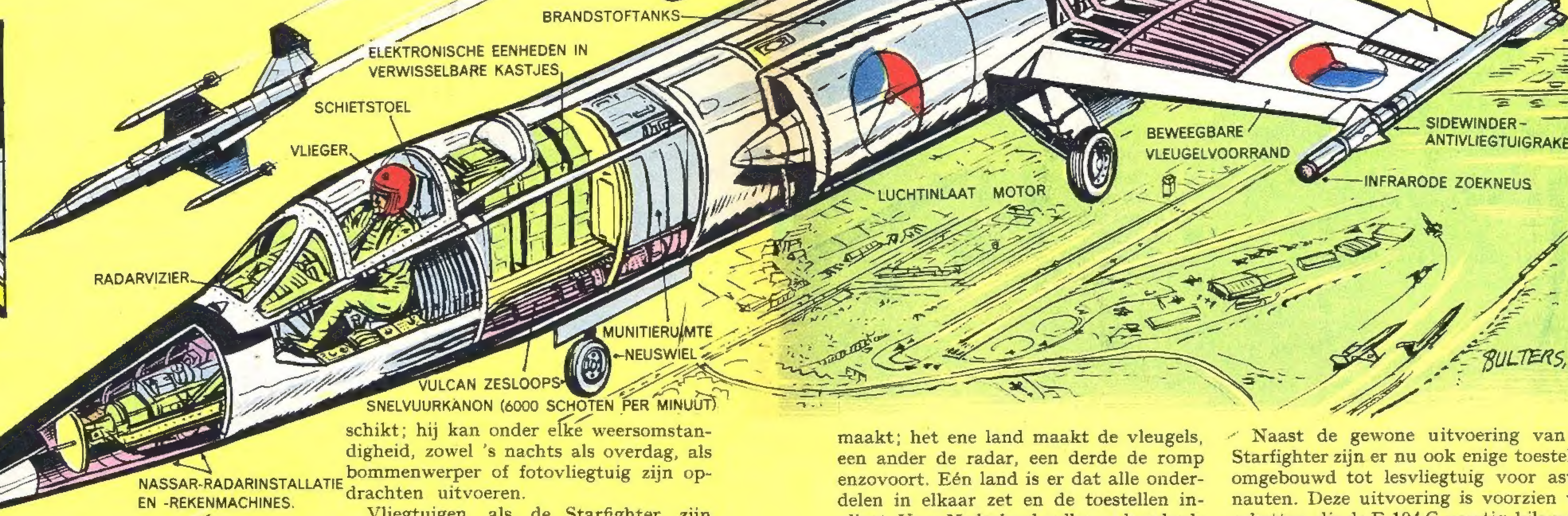

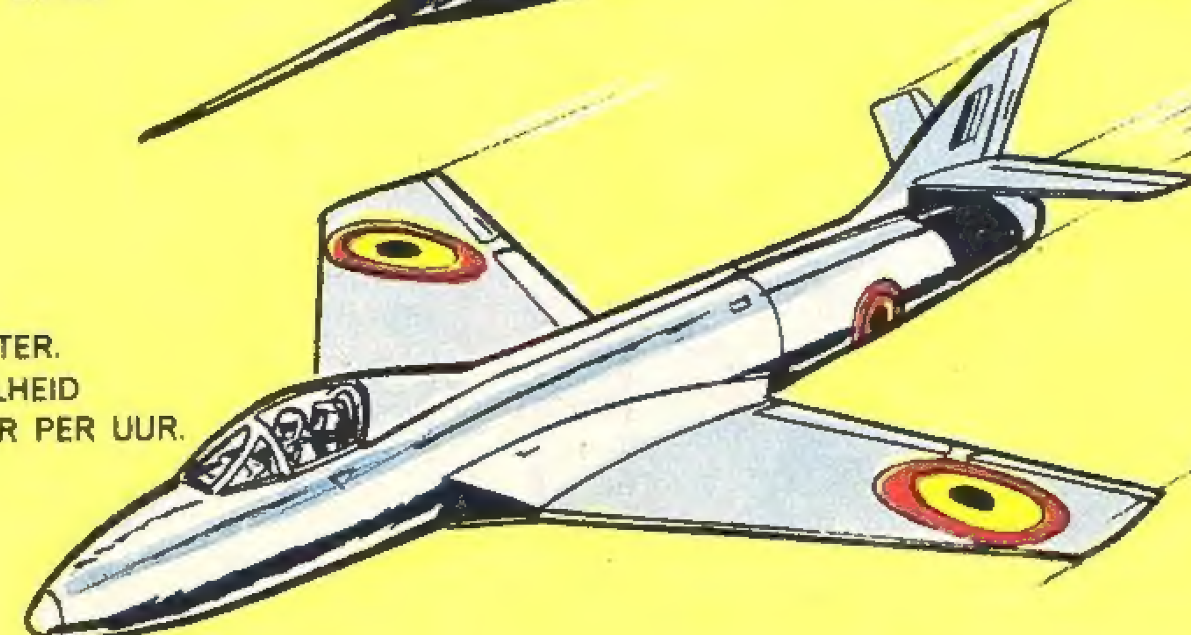

DE STARFIGHTER HEEFT EEN SPANWIJDTE VAN 6.70 METER, EEN LENGTE VAN 16.60 METER EN EEN HOOGTE VAN 4.11 METER.
MAXIMUMSNELHEID: 2400 KILOMETER PER UUR.
ACTIERADIUS 900 KILOMETER
GEWICHT 9000 KILO.
PRIJS. 6200.000 GULDEN
(77.500.000 B.FR.)

HAWKER HUNTER.
MAXIMUMSNELHEID 1100 KILOMETER PER UUR.

Vliegtuigen als de Starfighter zijn enorm duur en voor kleine landen betekent de aanschaf ervan natuurlijk een geweldige hap uit hun portemonnee. Maar gelukkig bestaan er ook op dit gebied verscheidene vormen van samenwerking. Zo kennen wij hier in West-Europa de NAVO (Noord-Atlantische Verdragsorganisatie), waarvan de leden hebben afgesproken dat ze elkaar zullen helpen als één van hen bedreigd of aangevallen wordt. Bij de aanschaf van Starfighters gaan deze landen elkaar nu ook helpen. De toestellen worden in onderdelen door verschillende landen gemaakt; het ene land maakt de vleugels, een ander de radar, een derde de romp enzovoort. Eén land is er dat alle onderdelen in elkaar zet en de toestellen invliegt. Voor Nederland zullen er honderddertig toestellen worden gebouwd, waarvan tien tweezitslesvliegtuigen, en voor België honderd. Een groot voordeel van het feit dat zoveel landen hetzelfde type vliegtuig gebruiken is dat de Starfighter straks vanaf de noordpool tot in Afrika gerepareerd en gereviseerd kan worden.

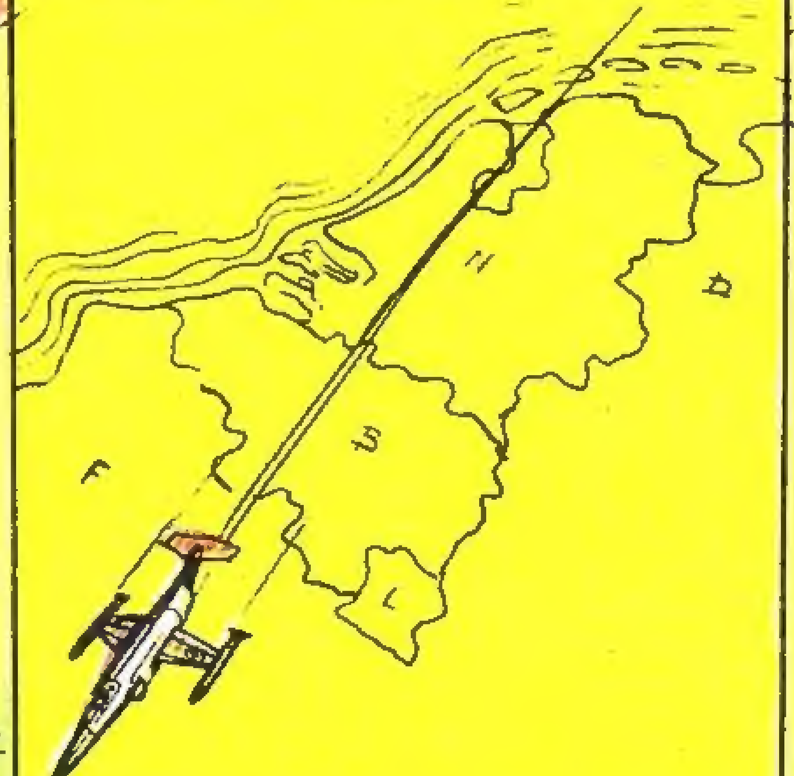
Een van de belangrijkste onderdelen van dit toestel is het elektronische gedeelte, de toverkastjes, zoals ze genoemd worden. Deze kleine kastjes, die naar gelang van de taak verwisselbaar zijn, rekenen bliksemsnel alles uit wat de vlieger moet weten.

Naast de gewone uitvoering van de Starfighter zijn er nu ook enige toestellen omgebouwd tot lesvliegtuig voor astronauten. Deze uitvoering is voorzien van raketten, die de F-104 G veertig kilometer hoog kunnen brengen. Omdat op die hoogte de normale stuurorganen niet meer te gebruiken zijn, wordt het toestel bestuurd met stoomstraaltjes in de romp en de vleugels, hetzelfde systeem van besturing dat bij het raketvliegtuig X-15 wordt toegepast.

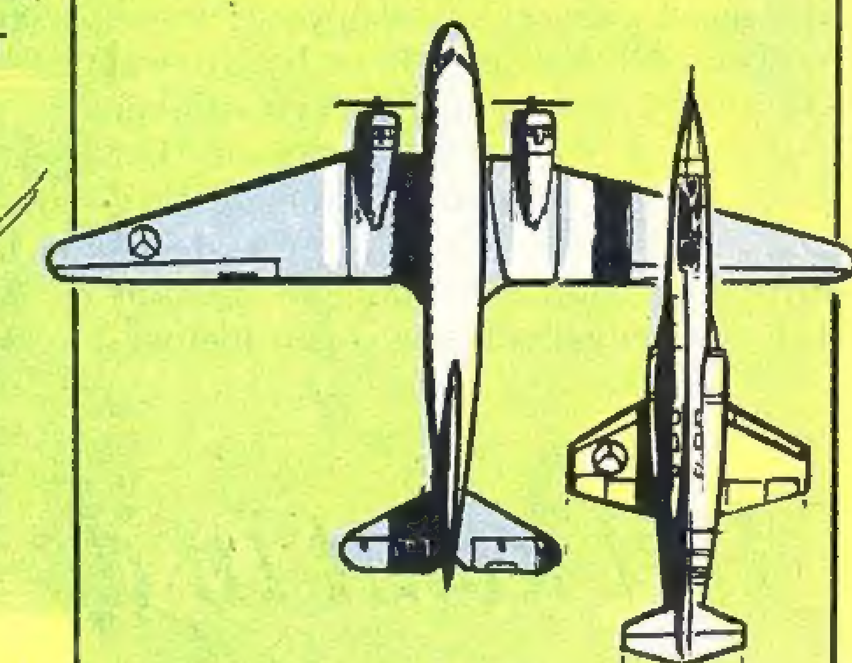
Zo komen straks de nieuwe F-104G's met hun kleine, scherpe vleugels en hun hoge snelheid evenals in de andere Navolanden ook in Nederland en België. En als we ze dan proberen te volgen in hun pijlsnelle vlucht, zullen we beseffen, dat er over onze veiligheid wordt gewaakt.

ENIGE RECORDS VAN DE F-104:

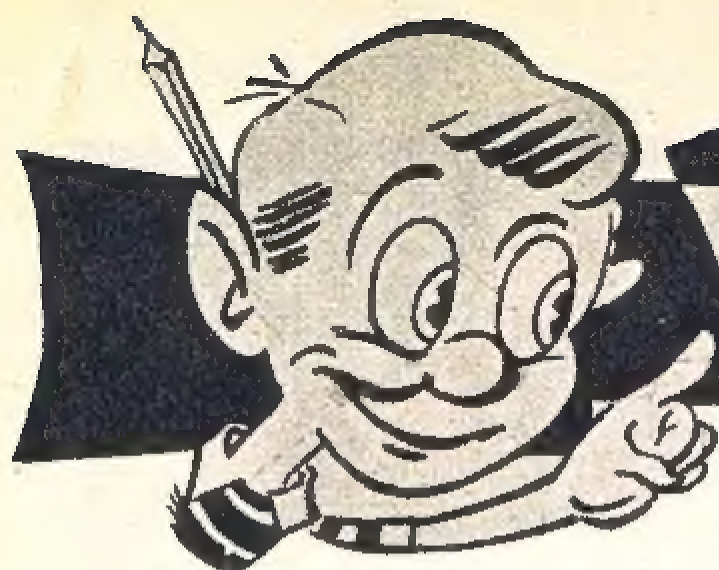
HIERMEE VLIEGT HIJ IN 12 MINUTEN OVER NEDERLAND, BELGIË EN LUXEMBURG.

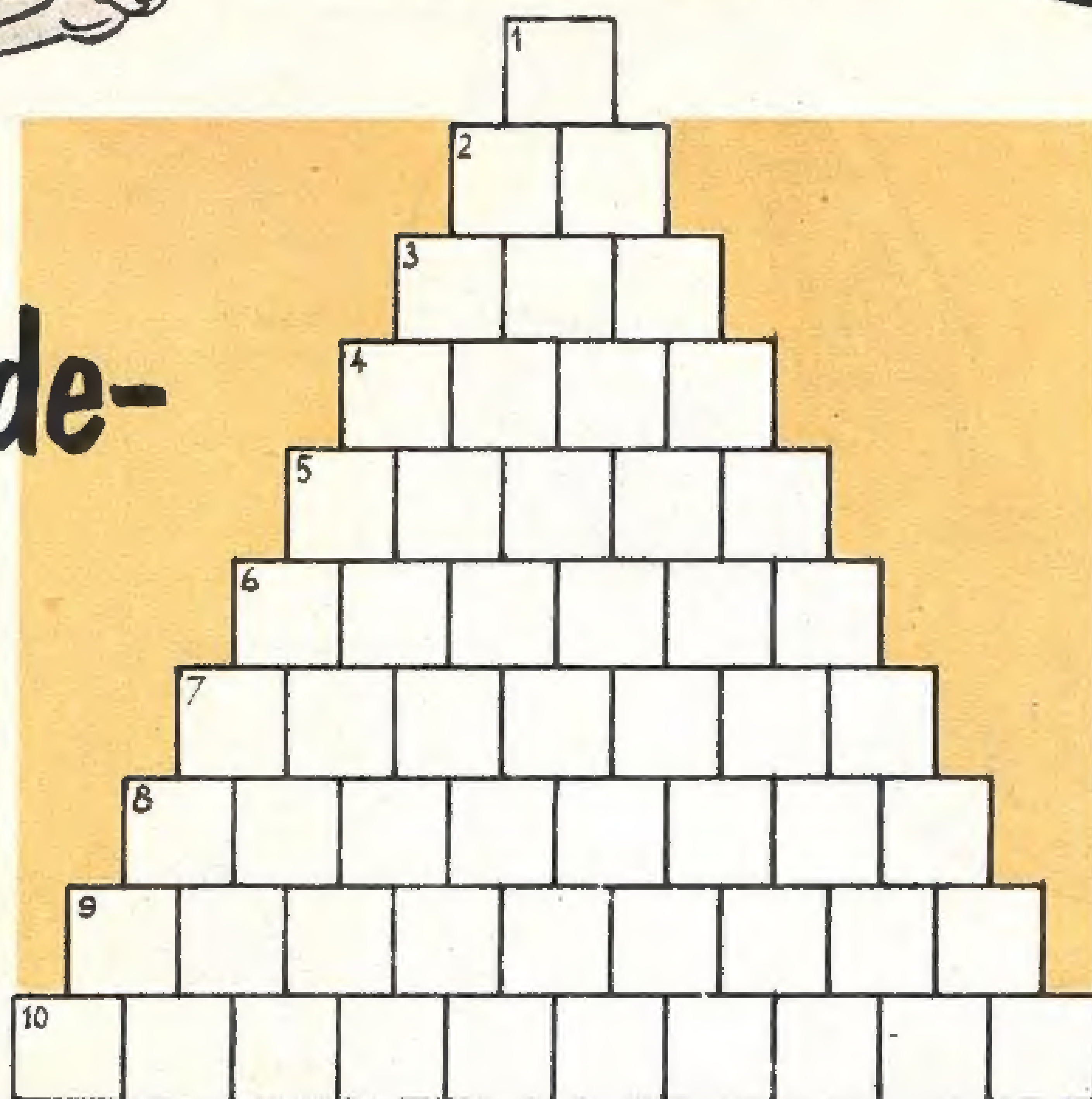
DE F-104 IS VIJF METER KORTER DAN DE BEKENDE DC-3 DAKOTA, DIE EEN SPANWIJDTE HEEFT VAN 31.70 METER. DE SPANWIJDTE VAN DE STARFIGHTER IS ECHTER NET ZO GROOT ALS DIE VAN DE STAARTVLAKKEN VAN DE DAKOTA.

HET NIEUWSTE ONTWERP IS DE VERTICAAL-STARTENDE STARFIGHTER, WAARBIJ IN ELKE VLEUGELTANK ZEVEN STRAALMOTORTJES ZITTEN. KLEPPEN SLUITEN BOVEN-EN ONDERKANT VAN DE MOTOREN BIJ HORIZONTAAL VLIEGEN AF.

Piramide-puzzel

Dit is geen gemakkelijke opgave, maar als je even nadenkt kom je er beslist wel uit. Je begint bovenaan met een klinker en je voegt er één letter aan toe om het volgende woord van twee letters te krijgen. Zo maak je naar beneden toe steeds grotere woorden, waarbij je telkens dezelfde letters gebruikt plus één nieuwe. Het komt er niet op aan in welke volgorde de letters komen te staan.

De omschrijvingen zijn:

1 Klinker
2 Lengtemaat uit vroegere tijden
3 Onderwijs
4 Vlug; gauw
5 Beetje scheel
6 Iemands mening proberen te weten te komen
7 Op een spoel winden
8 Uitvaren; op zijn poot spelen
9 Met spelden vastmaken
10 Deel van een speld

OPLOSSINGEN PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

Kamraadsel

B	IJ	E	N	K	O	R	F
O	Z	Z	E	O	O	O	I
O	E	E	U	E	F	N	L
S	R	L	S	K	T	D	M

Kruiswoordpuzzel

	W	A	S		P	E	L	S		S
P	E	L	G	R	I	M		L	A	P
U	I	L		O	L	M		U		I
L		O	O	G		E	I	W	I	T
	M	O	R	G	E	N			E	S
R	E	I	G	E	R		G	I	T	
	L		E		W	E			S	I
Z	O		L	O	T	E	R	IJ		N
E	E	N		P		R	E	D	E	R
E	N		H	E	N		D	E		I
P		P	A	N		H	E	L	F	T

Het komt in de bus

Vervolg van bladzijde 19

Rita Hilbrink (17), Bernhardgang 1, „Ziekenzorg", Enschede, wil corresponderen met een Indische jongen. • *Tonny Ehlert (17), Sint-Jozephstraat 42, Gouda,* wil corresponderen met een R.K. meisje in Utrecht of omgeving.

Ruilen

Annamaria Rozema (9), Joh. Verhulststraat 18, Enschede, wil suikerzakjes en lucifersmerken ruilen. Wie kan haar helpen aan het Rizzla-vogelboekje nr. 1? • *Ekke Boersma, Lindenlaan 8, Wormerveer,* wil speldjes ruilen. • *Henk Douw (11), Sintjoostmeet 11, Zierikzee,* wil lucifersmerken ruilen. • *Betty de Leeuw, Weteringstraat 13, Haarlem,* wil suikerzakjes en sigarebandjes ruilen. • *Dick Ernst (14), Aernoud Drostkade 7, Gouda,* zoekt postzegels van Frankrijk en koloniën. Hij geeft er postzegels van de hele wereld voor terug. • *Herman Zandman (11), Flierakkers 32, Vroomshoop (Ov.),* wil sigarebandjes ruilen. *Jozo Novak, Leyweg 876, Den Haag,* heeft lucifersmerken van Tsjechoslowakije en zou die graag ruilen voor postzegels van Joegoslavië. • *Auke Burrie (13), Bloemaertlaan 182, Alkmaar,* wil graag suikerzakjes ruilen. • *Marc Smolenaers (14), Adelaarstraat 68, Middelburg,* wil postzegels ruilen. Zijn neef *Marc Smolenaers (13), Nieuwe Kerkstraat 3, Sluiskil,* wil postzegels, lucifersmerken en suikerzakjes ruilen. • *Bennie Kuipers (12), Amaliastraat 70, Sneek,* wil suikerzakjes ruilen. • *Anneke Wassen (11), Broekhuizenstraat 58, Rimburg (L.),* wil sigarebandjes ruilen. • *Margo Westerhuis (11), Petrus Dondersstraat 173, Eindhoven,* wil suikerzakjes ruilen.

Waar woont Peter Bol?

Lammie Werkman, Azaleastraat 59, Winschoten, zou graag weer in contact komen met zijn oude vriend Peter Bol, wiens adres hij is kwijtgeraakt. Peter woonde destijds in Eindhoven. Wie weet er meer van?

Goede raad voor verzamelaars: Als je met iemand wilt gaan ruilen, schrijf hem of haar dan eerst een briefje en geef duidelijk op wat je hebt aan te bieden en op welke voorwaarden je wilt ruilen. Sluit in die eerste brief nog geen ruilmateriaal in; wacht daarmee tot je bericht terug hebt ontvangen en weet wat de ander precies wil ruilen en wat hij of zij van je verwacht.

LEONARD

ZO WIN IK NOOIT EEN PRIJS!

WACHT, WE ZULLEN JE HELPEN!

BEET!

KLAK!

EEN HALF UUR LATER...
ZO, DAT ZIET ER BETER UIT!

HELP, WE ZITTEN VAST!

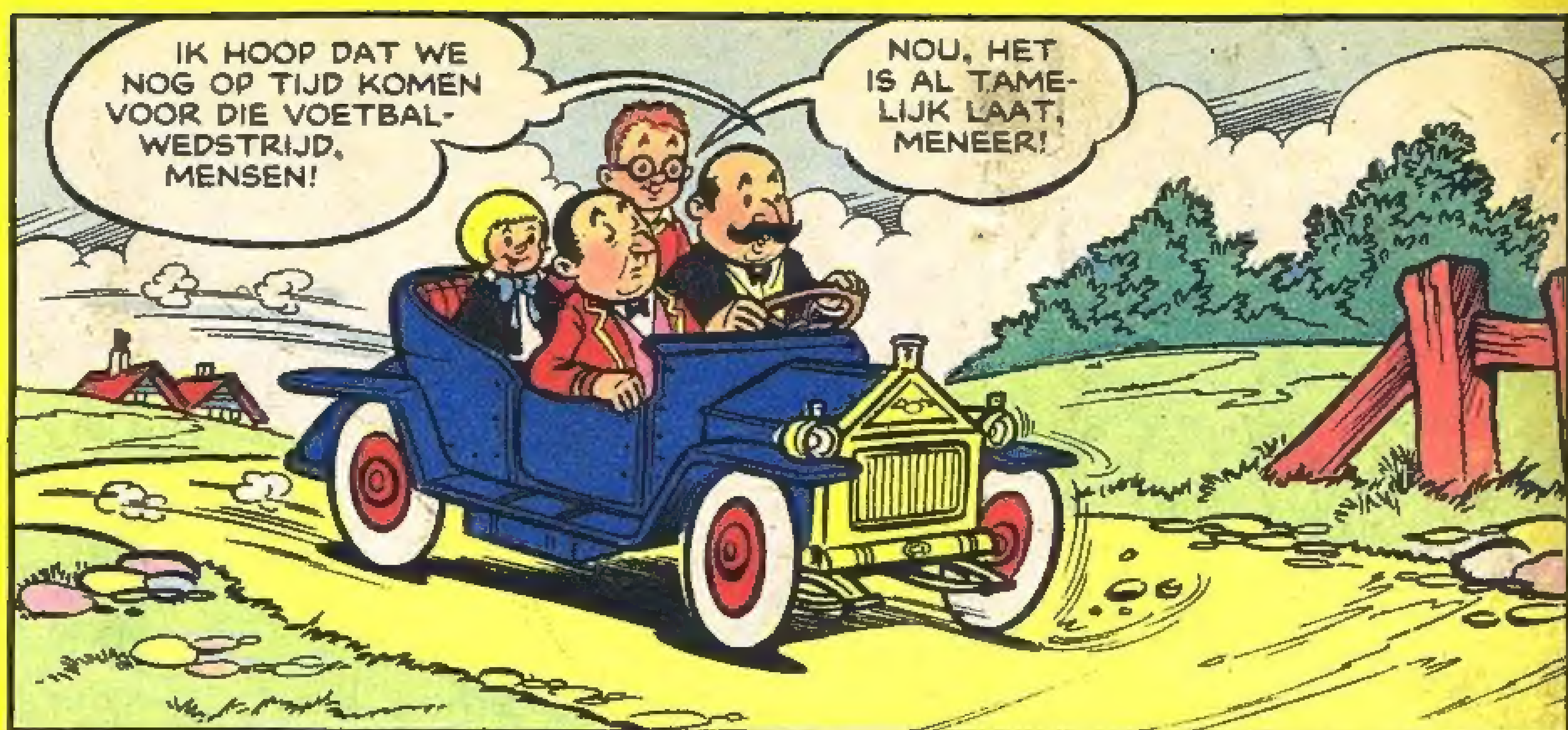

EN LATER...
EENENVIJFTIG POND!
IK HEB VAST GEWONNEN!

VIJFTIG POND!
HOERA! GEWONNEN!

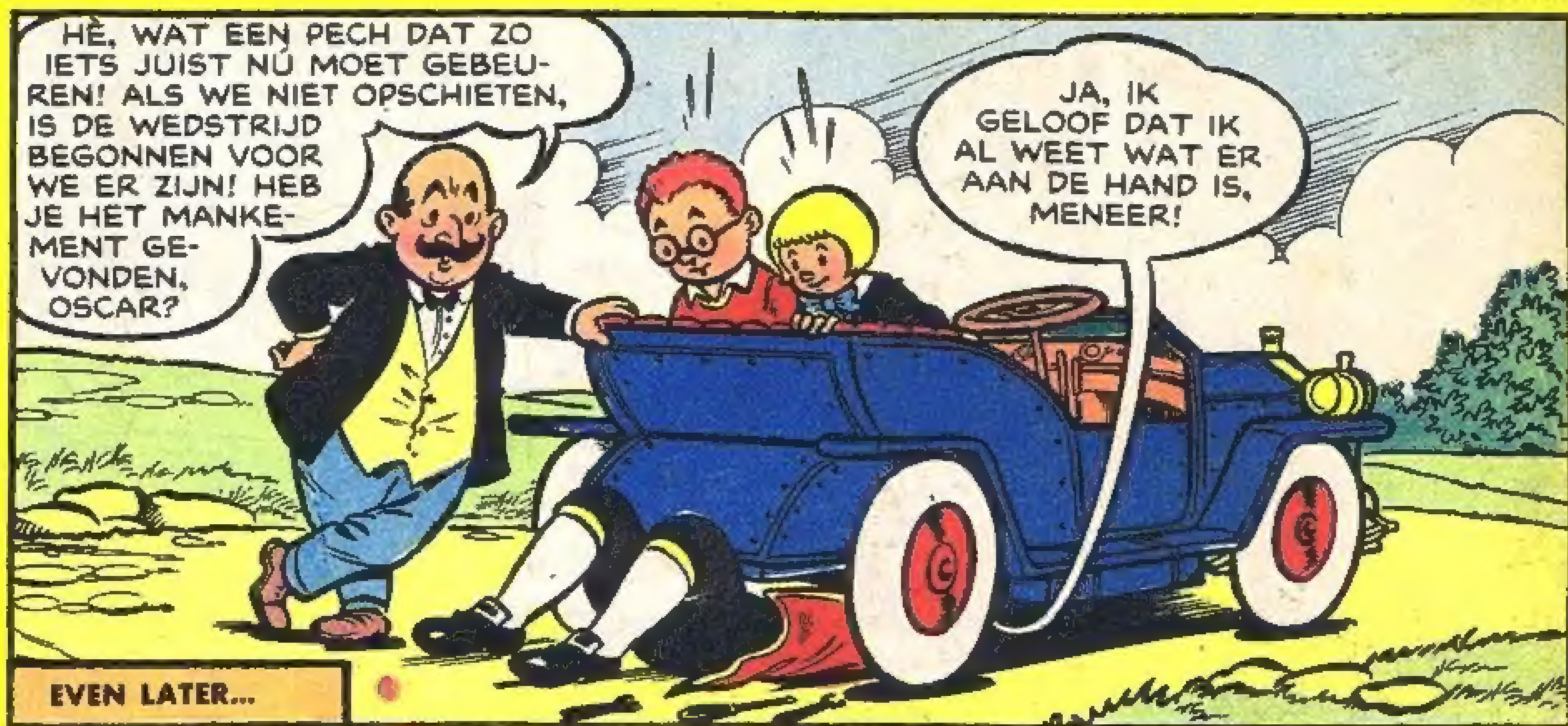

EN TWEE WATER-MUIZEN!

DRIEËNVIJFTIG POND!

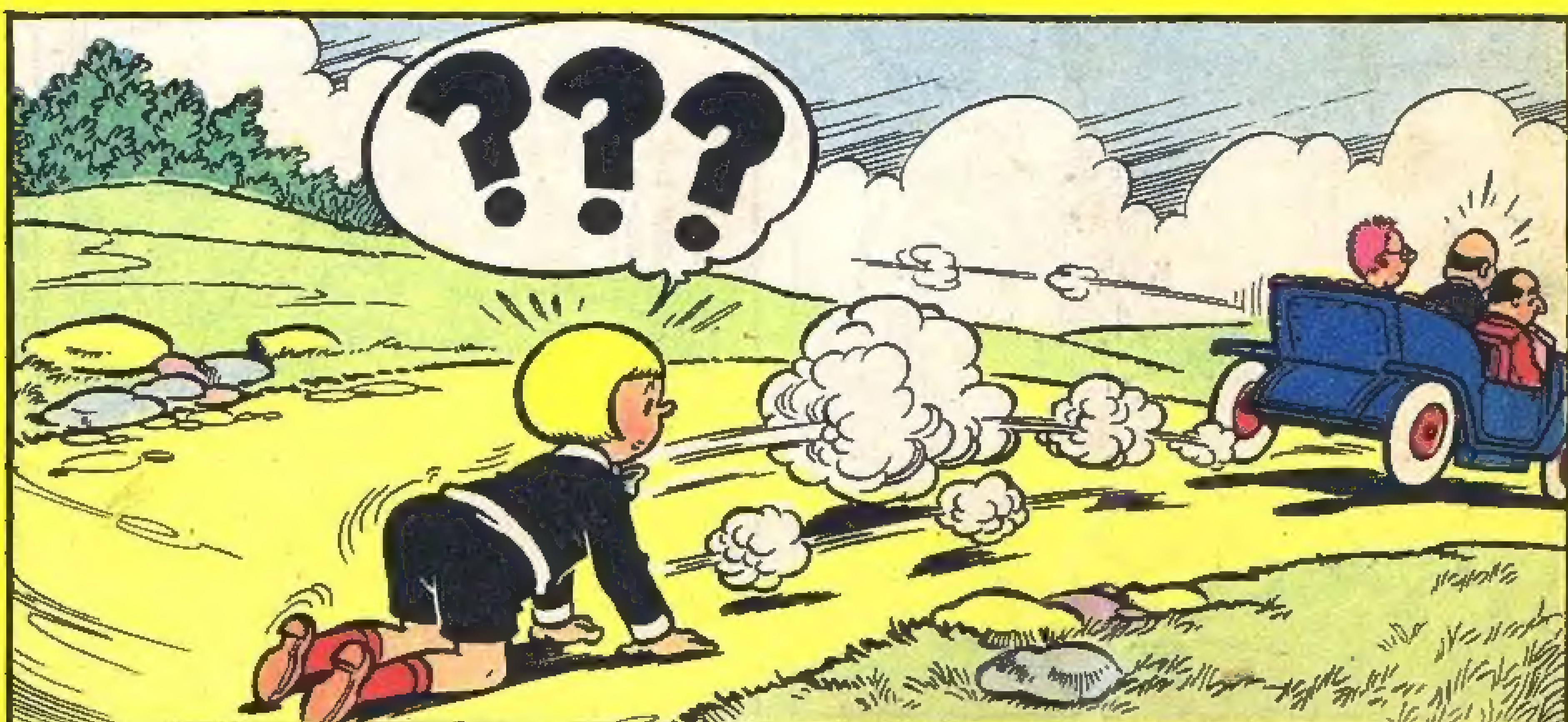

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.